

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLII | NÚM. 2152
2,90€ | 20 DESEMBRE 2020

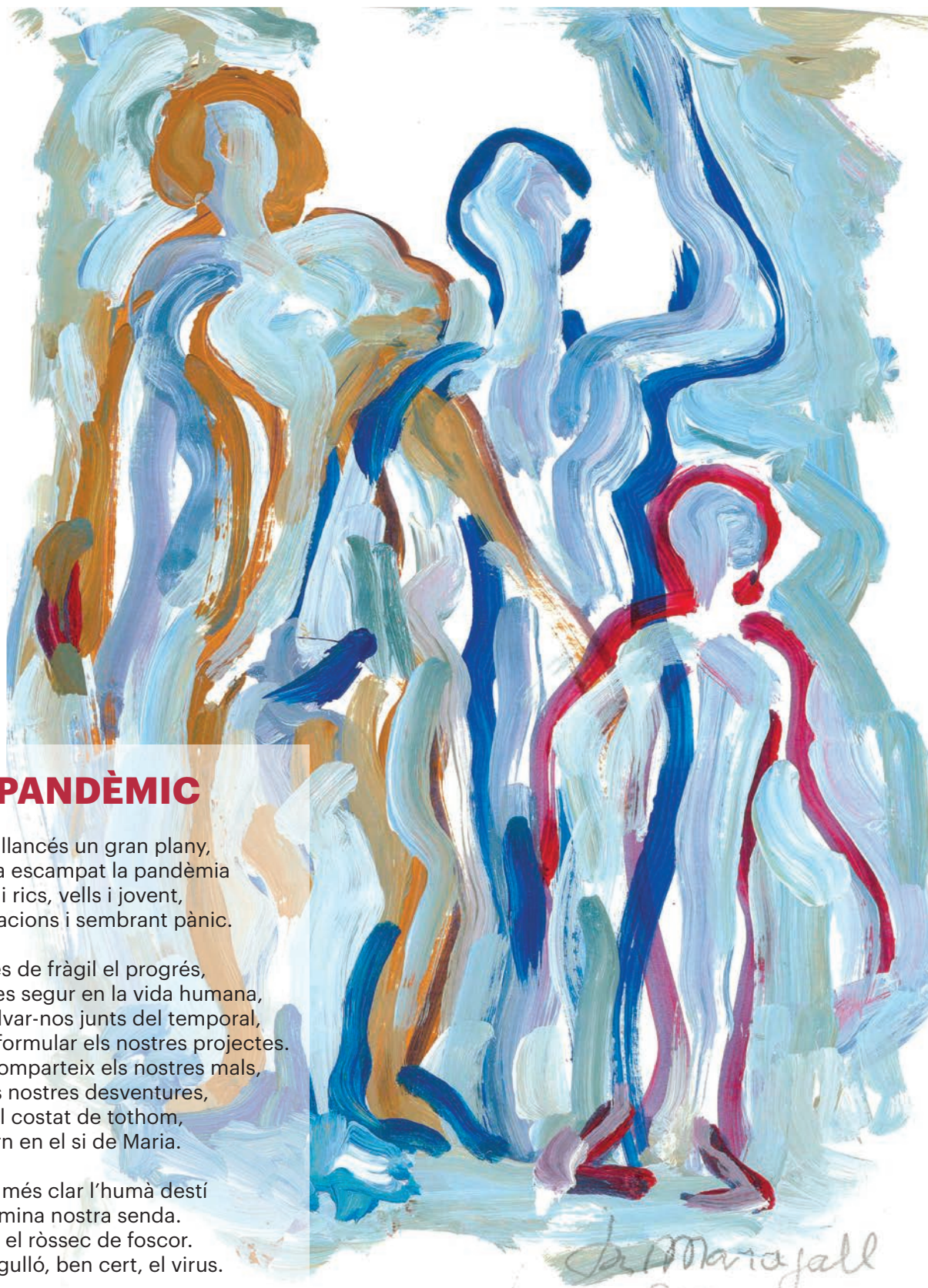
NADAL PANDÈMIC

Com si la terra llancés un gran plany,
arreu arreu s'ha escampat la pandèmia
colpint pobres i rics, vells i jovent,
confinant poblacions i semblant pànic.

S'ha vist com és de fràgil el progrés,
com no hi ha res segur en la vida humana,
que hem de salvar-nos junts del temporal,
que hem de reformular els nostres projectes.
Per sort, Déu comparteix els nostres mals,
ha fet seves les nostres desventures,
lluita i sofreix al costat de tothom,
fet, el Verb, carn en el si de Maria.

Amb ell es veu més clar l'humà destí
i cap on s'encamina nostra senda.
Vencé la mort i el ròssec de foscor.
Perdrà el seu agulló, ben cert, el virus.

JOSEP RUAIX I VINYET, *pvre.*

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

La tendresa de sant Josep

El papa Francesc ha fet a l'Església i al món un magnífic regal nadalenc: la carta apostòlica *Amb cor de pare* sobre sant Josep. El seu objectiu és que creixi l'amor a aquest gran sant, patró de l'Església, «per ser impulsats a implorar-li la intercessió i imitar les seves virtuts i la seva resolució». Talment com en unes noves lletanies adaptades al segle XXI, qualifica el custodi de Jesús de pare estimat, pare en la tendresa, pare en l'obediència, en l'acollida, en la valentia creativa, pare treballador, pare en l'ombra. I explica bellament el sentit d'ésser pare, vàlid per a tota paternitat: «Introduir el fill en l'experiència de la vida no per retenir-lo, ni empresonar-lo, ni posseir-lo, sinó per fer-lo lliure, per fer-lo sortir.»

Francesc aporta una visió inèdita de l'apel·latiu «castíssim», aplicat a l'espòs de Maria quan afirma que «la castedat no és una indicació merament afectiva, sinó la síntesi d'una actitud que expressa el contrari de posseir. Només quan un amor és cast és un veritable amor». I d'aquest punt n'extreu una conseqüència social, especialment brillant i programàtica, que «el món necessita pares i rebutja els amos», és a dir: «Rebutja els qui volen usar la possessió de l'altre per omplir el seu propi buit, els qui confonen autoritat amb autoritarisme, servei amb servilisme, confrontació amb opressió, caritat amb assistencialisme, força amb destrucció.»

En la mateixa línia de la revolució de

la tendresa de la qual Francesc ha parlat des dels inicis del seu pontificat, diu que «Jesús va veure la tendresa de Déu en Josep». I ens convida a «acceptar la nostra debilitat amb intensa tendresa». Una tendresa que en un món de violència masclista, il·lumina la relació entre homes i dones perquè «avui on la violència psicològica, verbal i física sobre la dona és palesa, Josep es presenta com la figura d'home respectuós, delicat, que tot i no tenir tota la informació es decideix per la fama, dignitat i vida de Maria. I en el seu dubte de com fer el millor, Déu l'ajuda a optar i li il·lumina el seny».

La carta apostòlica està amarada de realisme cristià. Un realisme que no rebutja res del que existeix i des del qual fa clares referències al moment actual, quan ressalta que sovint s'esdevenen fets en la nostra vida el significat dels quals no entenem. «La nostra primera reacció és sovint de decepció i de rebel·lió.» Per superar-la, Francesc, aposta per una nova lògica, seguint l'actitud de Josep que «va deixar de banda els seus raonaments per donar pas a allò que s'esdevé i per més misteriosos que li semblin, ho acull, assumeix la responsabilitat i es reconcilia amb la seva pròpia història». Presentem en aquest número de *Catalunya Cristiana* el testimoni d'aquells catalans que, arreu del món, seguint aquestes passes, s'han proposat de viure feliços aquest Nadal estrany, però recollit, probablement únic. Bon Nadal!

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

17
Vida eclesial

30
Opinió

33
Entrevista

38
Carta dominical

40
Bíblia

42
Litúrgia

45
Espai lectors

48
Cultura

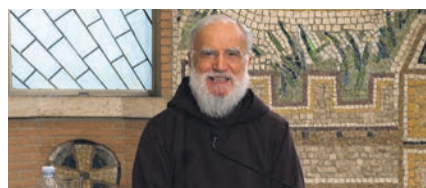
62
Agenda

63
Des del carrer

Entrevista a Xavier Vilanova, nou bisbe auxiliar de Barcelona

PÀGINA 20-21

33-37
El P. Raniero Cantalamessa, un dels cardenals creats per Francesc en el darrer consistori

L'humorista gràfic Quique publica «La Bíblia amb humor»

PÀGINA 48-50

Adeu a Mn. Cabayol

PÀGINA 28

63
Carles Freixes, nou director del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona

La setmana en tuits

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA @OMELLACARDENAL

Arquebisbe de Barcelona i president de la Conferència Episcopal Espanyola

Lamento la pèrdua de com a mínim dues vides humanes en l'incendi declarat aquesta nit en una antiga nau industrial del barri del Gorg de Badalona. Eren persones sense llar que només volien protegir-se del fred. Prego per les seves ànimes

JAUME PADRÓS @JAUMEPADROS

President del Col·legi de Metges de Barcelona

Benvolguts i benvolgudes tots i totes, catalans i catalanes, podem fer l'esforç i l'esforça de no fer més malbé la nostra llengua? Podem deixar de seguir aquesta imposició políticament correcta que confon el gènere amb el sexe?

ÀLEX ARENAS @ALEXARENAS

Físic

Una realitat demolidora. La probabilitat que una persona més gran de 65 anys mori de Covid en una residència a Catalunya és aproximadament 25 vegades més alta que si aquesta mateixa persona no està en una residència. Font de càlcul (dadescovid, INE, Indescat). Preneu-ne nota @salutcat @treballcat

PERE PARDO I SABARTÉS @PEREPARDOS

Diacon

La llei de l'eutanàsia no és per la dignitat de les persones, és per amagar el fracàs de la nostra societat i dels seus dirigents

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Coordinador d'informatius

Més de 4.000 oients

La missa que oferim cada dia a les 19.15 h té més de 4.000 oients, segons les dades d'audiència recollides en l'última onada de l'Estudi General de Mitjans. Aquest sondeig, que es va fer públic el 2 de desembre, situa la celebració eucarística entre els espais més seguits per franges horàries, alhora que registra un increment important en relació amb el que reflectia de 19 a 20 h l'anterior, el que tot just es va conèixer coincidint amb l'inici de la pandèmia. Precisament donem l'Eucaristia diària, ininterrompudament, des del 16 de març passat.

Amb la missa, cada dia des de la catedral de Barcelona, la nostra programació ha ampliat l'oferta de servei religiós, que combina litúrgia, pietat, Paraula de Déu i altres moments de pregària. Concretament emetem el Rosari (7 h), Laudes (7.30) i Vespres (18.45) des de Montserrat, el comentari de l'evangeli (7.25 i 18.40), Salve i Virolai (13 h de dilluns a divendres) i les Completes de Solius (23.30). A més, des del setembre, transmetem les Vespres també els diumenges (segones), amb la unificació de l'horari de l'Eucaristia a les 19.15.

Zoom

EDUARD BRUFAU

Agustí Codinach

Malgrat la pandèmia i les restriccions sanitàries, aquest Nadal Jesús torna a néixer per tots nosaltres. La situació actual no permetrà grans reunions familiars, però potser això ens pot ajudar a estar més a prop de la humilitat de l'establia de Betlem. Serà una manera de fer-nos conscients que per salvar el món Déu va escollir el camí de la innocència i la pobresa. A la foto, el pessebre del Museu Frederic Marès.

L'efemèride de la setmana

22 de desembre del 1933: per primera vegada a l'Estat espanyol, les dones poden exercir el seu dret a vot.

DES DEL MONESTIR

Aquest Nadal

Qui triaria de venir a aquest món tal com està, amb el virus i tot? És que Déu s'hi voldrà fer present de nou per Nadal amb aquest panorama?

Hi ha un acudit en què diu que aquest any no, que ja ens veurem al cel.

La realitat, però, és ben altra: Déu ha volgut amb plena llibertat baixar del cel, fent-se home i compartint les nostres misèries i dolors, fins la mateixa mort, per tal d'alliberar-nos pel seu gran amor, que

Vosaltres no heu vist l'estrella dels qui avancen sense cansar-se mai de fer el bé?

FRANCESC TORRALBA

Professor de la Fundació Blanquerna-URL

Subsisteix l'anhel d'un altre món. El ciutadà se sent afligit per la multiplicació de notícies que narren el drama del món. Aquest degoteig constant de quadres esperpèntics el saturen mentalment i emocionalment. Hom es pregunta quanta globalització podrà resistir, o dit d'una altra manera, quanta transparència informativa podrà digerir.

Sent la temptació de fuga, d'escapar-se a una esfera imaginària i oblidar-se de la realitat, perquè percep que aquesta és massa pètria per transformar-la. Subverteix el vertader sentit de l'espiritualitat oriental i la transforma en un mecanisme de *fuga mundi*, en un itinerari la fi del qual és la *indifferentia mundi*, és a dir, assolir una passivitat davant del que hi ha. Justament en

engendra una vida totalment renovada. La llum de Nadal ja augura la llum transfigurada de la Pasqua, un cop vençuda la mort, vençuts l'egoisme, la por i el mal que ens tenalla.

I encara naixeran infants, per l'amor dels pares.

I encara ens estimarem, malgrat les distàncies.

I encara valorarem el que pot fer cadascú, per poc que sigui.

I encara ens solidaritzarem per fer front a la pobresa i a la injustícia.

I en un major silenci, i fins en la més gran soledat, podem cercar i trobar Aquell que no deixa mai d'acompanyar-nos.

I la seva paraula ens omplirà de sentit, d'esperança i de joia.

Respirant a ple pulmó i amb les mans netes, sense boira a la mirada.

LA SAL DE LA TERRA

Anhel i esperança

el contrari del que significa l'espiritualitat en essència.

L'acceleració del ritme informatiu és de tal magnitud que no es pot representar les conseqüències que aquell drama, presentat en breus minuts, té per als actors implicats. Passa d'una pantalla a l'altra, transita d'un mar digital a un altre i, en tots, s'enfronta a vents i tempestes.

Malgrat tot, subsisteix, en el més profund del seu cor, l'anhel d'un altre món, el desig d'una altra realitat.

Es diu a si mateix que un altre món és possible, però li manca la voluntat de fer-lo realitat

JAUME GABARRÓ

Monjo de Solius

I podrem adreçar-li els nostres precés, que sempre escolta.

I ens adonarem de poder ser feliços amb molt més poc i sense tanta gatzara.

I que tenim una ànima fonda per descobrir, i curullar-la de meravelles.

La terra, la molsa, la pluja, la cova, el bou i la mula, Maria i Josep.

Pastors i sensesostre, els primers.

I aquells que es fan preguntes, potser amargues, per sortir de la nit.

I els que desafien Herodes i la indiferència de la ciutat.

Jesús!

Vosaltres no heu vist l'estrella dels qui avancen sense cansar-se mai de fer el bé?, el llarg camí de llum dels qui perseveren en la lloança de Déu?

Es diu a si mateix que un altre món és possible, però li manca la voluntat de fer-lo realitat.

Voldria un món pacificat, just i equitatiu; una esfera fraternal en la qual la diferència no fos perseguida, humiliada i discriminada. Anhe-la un món civilitzat, educat i culte en el qual les tensions i els conflictes es puguin resoldre a través de la paraula, de l'ús de la raó comunicativa. Anhe-la un món sense classisme, sense violència, sense despotisme, sense abusos i sense por al desastre ecològic que s'esdevindrà. Desitja poder lliurar un món d'aquestes característiques a les generacions futures, però tem que el món que els l'legarà sigui més caòtic, més conflictiu i més injust que el que ell rebé dels seus pares.

UN NOU LLINDAR

No oblidem les lliçons de la història

El temps de festes que estam a punt de viure ha de ser una nova oportunitat per a una nova forma de néixer de nou

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Amb aquestes paraules referides a la «mestra de la vida», el papa Francesc ens fa mirar cap endavant perquè sapiguem treure de tot el que estam vivint una lliçó ben apresada. Aquests són uns moments en els quals s'ha de reactivar l'esperança i anar contagiant els motius que ens hi empenyen. Una lliçó que en aquests moments de pandèmia ens estem demanant amb urgència una més gran responsabilitat per evitar que s'estengui encara més la malaltia que amb diverses intensitats afecta tota la humanitat. El temps de festes que estam a punt de viure ha de ser una nova oportunitat per a una nova forma de néixer de nou, que sempre hi som a temps.

El papa Francesc, a *Fratelli tutti* (35), adverteix, citant un text de l'anterior encíclica *Laudato Si'*, que «l'obsessió per un estil de vida consumista, sobretot quan només uns pocs puguin sostenir-lo, tan sols podrà provocar violència i destrucció recíproca» (LS 204) i ens convida a reflexionar sobre el futur per prevenir-lo. Diu que «passada la crisi sanitària, la pitjor reacció seria la de caure encara més en una febre consumista i en noves formes d'autopreservació egoista». De fet, la crisi econòmica provocada pel coronavirus no dona per a moltes alegries i més aviat priva d'exageracions consumistes. Provo- car-nos mútuament amb despeses

supèrflues seria un declarat insult als qui passen més necessitat.

Em sembla important compartir aquests desitjos del papa Francesc i fer-los nostres en un moment en el qual la lliçó de la història ens ha d'ajudar. «Tant de bo —diu— que a la fi ja no hi siguin “els altres”, sinó només un “nosaltres”. Tant de bo que no es tracti d'un altre episodi sever de la història del qual no hàgim estat capaços d'aprendre. Tant de bo que no ens oblidem de la gent gran que van morir per falta de respiradors, en part com a resultat de sistemes de salut desmantellats any rere any. Tant de bo que tant de dolor no sigui inútil, que fem un salt cap a una forma nova de vida i descobrim definitivament que ens necessitem i ens devem els uns als altres, perquè la humanitat reneixi amb tots els rostres, totes les mans i totes les veus, més enllà de les fronteres que hem creat.»

Amb tota aquesta visió, aposta per «recuperar la passió compartida per una comunitat de pertinença i de solidaritat, a la qual destinar temps, esforç i béns» (FT 36). Si no ho aconseguim —segueix dient—, «la il·lusió global que ens enganya caurà ruïnosa-ment i deixarà moltes persones a mercè de la nàusea i del buit». El crit profètic de l'Advent ens demana l'esforç d'obrir cada dia noves rutes, crear nous camins de convivència en pau per a transitar-hi millor.

Nadal marcat per la pandèmia

En aquest Nadal tan diferent, hem volgut recollir el testimoni de persones que, malgrat les conseqüències del Covid-19, es preparen per viure amb esperança una de les festes més importants des del punt de vista religiós, social i familiar.

Sor Lucía, preparant entrepans per a les persones més vulnerables.

«Tenim la gran oportunitat de tornar als orígens del primer Nadal»

Sor Lucía Caram, dominica de Manresa, lidera la Fundació del Convent de Santa Clara i el projecte Invulnerables contra la pobresa infantil. A causa de la pandèmia, ha vist com les necessitats vitals de les persones han explotat al mateix ritme que ho feien les cues per recollir aliments.

Nadal és la festa de la humanització de Déu, la festa de l'empatia, el moment i l'oportunitat d'acostar-nos al qui és petit, perquè sabem que és on es manifesta Déu. En aquesta situació marcada per la pandèmia hem de viure un Nadal especial, de solidaritat, de compromís amb la humanitat. És un moment en què no podem frivolitzar el Nadal, sinó que hem de viure a fons el que és i significa: acostament i aproximació a la realitat de tots, es-

pecialment dels més vulnerables. Déu es va fer vulnerable perquè tots treballem per donar una oportunitat a l'esperança i per fer que la gent pugui viure amb dignitat. Déu es va fer petit per humanitzar i donar vida plena i profunda a la humanitat.

Tenim la gran oportunitat de tornar als orígens del primer Nadal per veure com ens podem humanitzar i com podem sortir enfortits d'aquesta pandèmia.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alKilando
by FINCAS GANDIA

Rambla Catalunya 81, 4° 2^a
08008 Barcelona

www.alkilando.com
93 451 50 00

«Per Nadal és quan més trobem a faltar familiars i amics»

Joan Ani amb la seva dona i la seva filla.

Joan Ani va viure a Romania els primers disset anys de la seva vida. Després va venir a Catalunya, on va viure fins als 40 anys. Des del 2011 viu a l'Àràbia Saudita amb la seva família. La seva dona és de Nova York i té arrels dominicanes. La seva filla va néixer a l'Àràbia Saudita, la van batejar a Nova York, i parla anglès, català i castellà, i entén una mica el romanès.

Cada any comencem les festes el Dia d'Acció de Gràcies (*Thanksgiving Day*). Guarnim la casa, la meva dona cuina un gall d'indi i convidem amics a sopar. Aquest any hem convidat només una parella a casa, coses de la pandèmia. Preparem el Nadal amb un pessebre petit, un calendari d'Advent i el tió. A casa, fem cagar el tió la nit de Nadal, cantant i donant-li copets simbòlics (malgrat la tradició). El dia de Nadal, cantem davant de l'arbre cançons en català, romanès, anglès i castellà, i després obrim els regals. Acostumem a convidar amics i mengem junts plats típics de la República Dominicana i de Romania. La nit de Reis deixem les sabates a l'entrada, i l'endemà, els que s'han portat bé durant l'any hi troben un regalet.

Per a nosaltres és important que

la nostra filla conegui la Bíblia i la fe cristiana. La meva dona li parla sovint de la vida de Jesús i recentment li ha ensenyat el Parnostre. Totes les nits resem abans d'anar a dormir i de vegades la nena ens fa preguntes sobre Déu o Jesucrist.

Sovint enyorem familiars i amics, però durant les festes de Nadal és quan els trobem més a faltar. Nadal ens fa pensar encara més en els nostres éssers estimats i també en la gent d'arreu del món que pateix fam, guerres, falta de treball o salut. Bon Nadal i Bones Festes!

Reyes Carles viu a les Corts (Barcelona). És voluntària d'Amics de la Gent Gran des de fa més de sis anys. Està jubilada. Va treballar com a equip de suport en una consulta mèdica.

«Viuré aquestes festes pensant en positiu»

Aquest any el Nadal serà molt especial perquè la no-proximitat amb la gent gran fa que pensem en com fer-los arribar l'escalfor de les festes sense abraçades i petons, però que se sentin acompanyats. Els portarem un regal i, sempre que sigui possible, farem petites trobades amb tota la protecció i protocols necessaris.

Per a les persones voluntàries, totes les festes i esdeveniments que s'organitzen a Amics de la Gent Gran —Nadal, Sant Jordi, Sant Joan o les Vacances Amigues de l'estiu— són molt especials. Sempre les preparam amb temps, i les persones grans les recorden durant tot l'any.

Jo viuré aquestes festes nadalenes amb enyorança, però pensant en positiu; de ben segur que vindran temps millors i aviat tot podrà ser com abans.

El voluntariat és una segona família que has escollit. Fer de voluntària m'omple; m'aporta molta alegria poder ajudar les persones grans, visitar-les o que la meua trucada pugui portar escalf i les acompanyi. Les persones voluntàries formem una família que, recolzada amb l'equip tècnic, ens ajudem, somiem i fem plans. Mai no estem sols, perquè sabem que sempre tots i totes som al costat de qui ens necessita.

Al llarg d'aquest any moltes vegades hem hagut de veure'ns virtualment, però sempre amb unió i voluntat de seguir.

Sé que molts anys, nombroses persones voluntàries han posat un plat més a taula el dia de Nadal perquè la persona gran a la qual acompanyen, que sovint no té família, no se sentís sola i pogués gaudir d'una celebració acompanyada de persones que l'estimen.

Malgrat tot, junts seguirem endavant!

A la Reyes l'omple d'alegria ajudar el proïsme.

El petit Isaac, una benedicció per als seus pares, M. Assumpta i Raül.

«Tenir el nostre fill als braços ens fa admirar la grandesa d'un Déu que s'encarna en un nadó»

En aquest any marcat per la pandèmia, el matrimoni Raül Juste i M. Assumpta Ferrer, residents a Sant Feliu de Llobregat, han rebut un regal molt especial: el naixement del seu primer fill. Per això, el Raül (biometge) i la M. Assumpta (mestra) viuran aquest Nadal d'una manera molt intensa amb el petit Isaac.

Enguany serà un Nadal especial perquè el viurem amb el nostre fill Isaac als braços. Tot i que realment no el podem viure com l'haviem imagina't, això no ens impedirà reviure el naixement de Jesús. El Fill de Déu ens porta l'esperança a cadascuna de les nostres llars.

Tenir el nostre fill als braços ens fa admirar la grandesa d'un Déu que s'encarna en un nadó, esdevenint dependent de l'home. Que la humanitat de Jesús sigui l'estel que ens il·lumini aquest Nadal. No ens podem imaginar l'alegria i la reverència que sant Josep i Maria devien sentir en saber que el seu nadó, Jesús, era alhora el Salvador del món.

«Aquest Nadal apr coses que, realme de les que són pres

La Feli Blanch Vidal (mestra jubilada) participa activa-ment a la parròquia de la Selva del Camp (arquebisbat Tarragona), i és l'àvia de tres netes, a les quals espera poder veure per Nadal. Com explica, la pandèmia s'ha endut diversos feligresos i amics, que en aquestes dates recordarà especialment, tot vivint la festivitat a través de la pobresa i la humilitat.

La germana Digna Dosantos, mirant a la càmera, a l'església del monestir de Valldonzella.

«endrem a destriar les nt, són essencials, cindibles»

Aquest any, Nadal se'ns presenta amb certes, incerteses i tristors. La certa és que, com cada any, Nadal ens tornarà a cridar a la pobresa i a la nuesa del pessebre, del Fill de Déu que es fa home per explicar-nos com és Déu, un pare que ens estima, i ensenyar-nos quin és el veritable camí que porta al Regne. La incertesa: podem aquest any reunir-nos amb els fills i netes? Ens ho permetrà l'evolució de la pandèmia?

Les tristors: tindrem present el patiment de les persones que han mort per Covid i el dels seus familiars. Recordarem l'amic Agustí Casals, que, puntualment, cada diumenge, dirigia els cants de la missa d'una a la Sagrada Família, i que fou una de les primeres víctimes d'aquesta malaltia.

Potser, per tot plegat, aquest Nadal aprendrem una mica més a ser pobres i a destriar les coses que, realment, són essencials, de les que són prescindibles.

Les tres netes de Feli Blanch.

«Nadal és la tendresa de Déu, que ens estima tant que es fa home»

La germana Digna Dosantos, nova professa al monestir cistercenc de Santa Maria de Valldonzella, a Barcelona.

Primerament diré que gairebé fa quatre anys que visc al monestir de Valldonzella. Gràcies a Déu provident i bo —que m'ha donat llum per comprendre uns elements especials i molt importants per a mi en la vida cistercenca, com l'acollida, la pregària i el seguiment a Crist— he pogut fer la meva professió solemne, fa uns dies, concretament el 24 de setembre d'aquest any, el dia de la patrona de Barcelona, la Mare de Déu de la Mercè.

És ben cert que aquest Nadal serà el primer com a professa solemne, i per tant serà per a mi molt especial, malgrat que serà un temps de mancances, de no poder tenir contacte

amb els familiars i els amics, etc. Crec que cal tenir una fe ferma i forta en Déu.

Espero i desitjo viure aquest Nadal. Encara que no sabem a quins punts de corba estarem del Covid, sí que penso reviure i recordar en comunitat totes les coses positives que vaig experimentar durant el confinament rigorós. Vaig constatar més unió fraterna en la coordinació en els diferents serveis del monestir, i això em va resultar una experiència exemplar inoblidable.

El Nadal és un dels moments més importants que ens indica el calendari litúrgic, commemora el naixement de Crist. Procuraré viure'l amb intensitat i en comunitat perquè Jesús es faci present. Per això opino que Nadal és la tendresa de Déu, que ens estima tant que es fa home. Desitgem un esplèndid i bon Nadal per a tothom!

Marta Condeminas (a la dreta), al final d'un concert de l'Orquestra Camerata de l'Escola de Gràcia en què es va representar «L'aplec del Remei» de Clavé.

«He perdut un 70% dels ingressos i no rebo cap ajut»

Marta Condeminas, de 48 anys i veïna de Badalona, es dedica al món de la música des de fa tres dècades, durant les quals s'ha consolidat professionalment, sobretot en la direcció coral, la docència i el clarinet. Un cop iniciada en la seva feina, va començar de seguida a dirigir cors infantils, fins que ha anat introduint-se en l'àmbit de la gent gran.

Fins al mes de març dirigia quatre corals, col·laborava en la sotsdirecció d'una altra i treballava ensenyant música a nois amb necessitats especials. A causa de la pandèmia del Covid i del confinament fa 9 mesos que només puc treballar amb els grups especials i amb dues corals (que van i venen). He perdut un 70% dels ingressos que tenia senzillament perquè, si no puc treballar, no cobro. A més, no tinc dret a cap ajut, ni a l'atur, ni a un ERTO.

Això m'ha portat, amb molta pena, a haver de buscar un recurs totalment fora del món musical i cultural, després de 30 anys de treball. Ara només espero que tot això passi ben aviat i puguem tornar a una normalitat millorada. En aquest país, fa molta falta millorar els recursos per a la cultura i, sobretot, per a la gent que hi treballa.

Aquest any el Nadal serà molt diferent per molts motius. Un d'ells és que la trobada amb la meua família el dia 25 no serà possible perquè som habitualment més de vint persones. Això m'entristeix perquè ja no ens podem reunir gaire sovint, per problemes de distància, i perquè no ens veiem físicament des del març. Però també estic contenta perquè ho celebraré en companyia dels meus fills. Sí que tinc molt clar quins són els meus desitjos per a aquest any: que tot passi aviat i que l'any nou sigui molt millor que no pas el que deixem enrere. Que tot torni a la seva normalitat i que les feines tornin a funcionar!

Pere Serra i Creus viu a Bèlgica des de fa 16 anys. Treballa a Brussel·les com a responsable dels animadors d'un centre de dia per a persones grans on dinen al migdia i a la tarda els ofereixen diverses activitats culturals, esportives, socials... A causa de la pandèmia, el centre està tancat i al migdia ofereixen àpats per emportar a les persones que hi assisteixen.

«Nadal em fa sentir proper a totes aquelles persones que es troben soles»

Aquest Nadal, des de Bèlgica, a priori és una mica confús.

Ja fa un any just que no he pogut venir a Catalunya a casa dels pares a causa del Covid-19 i es comença a notar a nivell intern emocionalment.

Quan marxes a viure a l'estranger i tens llibertat de moviments no és cap problema, però quan per culpa de la pandèmia no pots viatjar, aleshores és quan tota una sèrie de sentiments i qüestions et venen a la ment.

Aquest Nadal, vist en la seva superfície, és trist, silent, perquè aquí a Bèlgica no podem anar encara a missa i no sabem si per Nadal ho podrem fer. Però si furguem en el nostre interior, podem entrellucar que Déu es fa present en aquest silenci i que és gràcies aquest silenci exterior que podem arribar amb més profunditat a copsar el sentit profund del Nadal.

Aquest Nadal em fa sentir més proper a tota aquella gent que pateix per la malaltia i també a tots aquells que en diferents països són perse-

guits com a cristians i que fa temps no poden celebrar el Nadal.

Nadal em fa sentir proper amb totes aquelles persones que, d'una manera o altra, es troben soles i m'aporta sentit de comunitat amb la gent de la feina, que és un centre per a persones grans i refugiades que, moltes vegades, sense el Covid-19 ja se senten soles.

També és un Nadal que m'aporta esperança, des del fet de sentir-me vulnerable, ja que he après que la natura, regida per Déu mateix, és més forta que els humans i per aquest sol fet em fa tocar de peus a terra i no voler creure que estem per sobre de tot. He descobert més la humilitat.

Crec que aquest serà un Bon Nadal, si la pandèmia ens fa sentir germans els uns als altres, i si aprenem a discernir junts els reptes que tenim com a humanitat.

Des de la llunyania física, però ben proper en esperit, molt Bon Nadal a tots.

Pere Serra distribuïnt l'àpat a domicili a una anciana usuària del centre on treballa a Brussel·les.

**VINE
AL BOSC BLAU
I CANTAREM
LA CANÇÓ D'EN
BITMAX!**

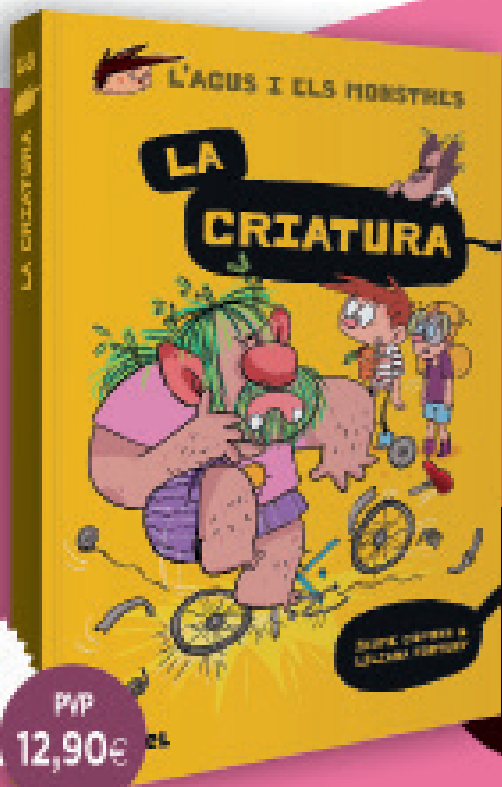
combeleditorial.com/bitmax

A PARTIR DE
6
anys

PVP
12,90€

AGUS & MONSTERS

A PARTIR DE
8
anys

PVP
12,90€

Descobreix el nou
Espai joc a
AGUSANDMONSTERS.COM

Vida eclesial

Aquesta setmana el Papa dedica un any a sant Josep, entrevistem Xavier Vilanova, recomanem el darrer llibre de Mn. Ramon Prat, recordem la Mare de Déu de Guadalupe i coneixem el Centre Especial de Treball de Càritas Urgell

Es compleixen 150 anys de la declaració del pare adoptiu de Jesús com a patró de l'Església universal

El Papa convoca l'Any de Sant Josep

«Pregar a sant Josep» per obtenir-ne la gràcia de la conversió i celebrar-lo com a patró de l'Església universal 150 anys després de la declaració d'aquest títol per Pius IX són els motius principals que han impulsat el papa Francesc a escriure la carta apostòlica *Patris corde* («Amb cor de pare»), dedicada al pare adoptiu de Jesús. Per això, fins al 8 de desembre del 2021 se celebra un any consagrat especialment a ell.

El Pontífex ha publicat, a més, un decret que estableix una indulgència plenària especial per a tots aquells que celebren l'aniversari «en les ocasions i en la forma» indicada per la Penitencieria Apostòlica.

El decret sobre la indulgència explica que Pius IX va conferir a sant Josep el títol de «patró de l'Església universal mogut per les circumstàncies greus i lúgubres en les quals una Església es veu assetjada per l'hostilitat dels homes».

La carta de Francesc recorda el «pare central» de Josep «en la història de la salvació»; tant és així que, «després de Maria, Mare de Déu, cap sant ocupa tant d'espai en el Magisteri papal com Josep, el seu espòs». I afegeix: «El beat Pius IX el va declarar “patró de l'Església catòlica”, el venerable Pius XII el va presentar com a “patró dels treballadors” i sant Joan Pau II com a “custodi del Redemptor”. El poble l'invoca com a “patró d'una mort feliç”».

Una de les raons més urgents que han animat el Papa a publicar aquesta carta és que la seva figura està «molt a prop de la condició humana de cadascun de nosaltres». Assenyala que en aquesta època de pandèmia «les nostres vides estan teixides i sostingudes per gent corrent, generalment oblidada, que no apareix als titulars dels diaris i revistes, metges, infermeres i infermers, treballadors de supermercats, netejadors, cuidadors, transportistes, forces policials, voluntaris, sacerdots, religiosos i molts altres que han entès que ningú no se salva sol».

Per a Francesc, «quantes persones

exerceixen la paciència i infonen esperança cada dia, mirant de no sembrar el pànic sinó la corresponsabilitat. Quants pares, mares, avis i àvies, docents, mostren als nostres fills, amb gestos petits i quotidians, com afrontar i travessar una crisi tot reajustant hàbits, mirant cap amunt i estimulant la pregària. Quantes persones preguen, ofereixen i intercedeixen pel bé de tots».

Així, Josep és el model per excel·lència d'aquest servei discret: «Tots poden trobar en sant Josep, l'home que passa desapercebut, l'home de la presència quotidiana, discret i amagat, intercessor, suport i guia en temps de dificultat. Sant Josepens recorda que tots aquells que, aparentment, estan amagats o a la “segona línia” tenen un protagonisme inigualable en la història de la salvació.»

La carta dedica els capítols a diferents aspectes de la figura del sant: «Pare estimat», «Pare en la tendresa», «Pare en l'obediència», «Pare en l'acollida», «Pare amb valor creatiu», «Pare treballador», «Pare en l'ombra».

«El món», indica Francesc, «necessita els pares, rebutja els mestres, els qui volen fer servir la possessió de l'altre per omplir el seu propi buit; rebutja els qui confonen autoritat amb autoritarisme, servei amb servilisme, enfrontament amb opressió, caritat amb benestar, força amb destrucció».

El Papa és un gran devot de sant Josep.

PAPA FRANCESC
«Després de Maria, Mare de Déu, cap sant ocupa tant d'espai en el Magisteri papal com Josep, el seu espòs»

«Ser pare», continua, «significa introduir el nen a l'experiència de la vida, a la realitat. No el retinguis, no l'empresonis, no el posseeixis, al contrari, fes-lo capaç d'opcions, de llibertat, de partides. Potser per això, juntament amb l'apel·latiu de pare, la tradició també ha col·locat el de "molt cast" a Josep. No és una indicació merament afectiva, sinó la síntesi d'una actitud que expressa el contrari de la possessió».

D'altra banda, en la solemnitat de la Immaculada Concepció, el papa Francesc va anar a la plaça d'Espanya, a Roma, per a un acte de veneració en forma privada davant l'estàtua de Maria. Sota la pluja, el Pontífex va col·locar un ram de roses blanques a la base de la columna on hi ha l'estàtua de la Mare de Déu i s'hi va adreçar en pregària, per confiar-li «tots els qui en aquesta ciutat i en el món estan aflagits per la malaltia i el desànim».

Així mateix, l'oficina de premsa vaticana ha anunciat que el Papa visitarà Bagdad, la plana d'Ur, Erbil, Mossul i Qaraqosh del 5 al 8 de març del 2021. Després de quinze mesos durant els quals ha suspès les peregrinacions internacionals a causa de la pandèmia, Francesc reprendrà excepcionalment els viatges.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Mirar el cel, viure en esperança

Fa uns mesos vaig pensar que seria bo oferir algun punt d'esperança mitjançant les xarxes socials; publicant quelcom que pogués obrir una escletxa a mirar un moment amunt, canviant de perspectiva i oferint una nova mirada que podem estendre a altres espais i moments. Vaig començar a publicar una foto diària del cel, tot convidant a mirar el cel com a oportunitat d'obrir-nos a l'esperança.

Per a mi, és una experiència molt interessant i beneficiosa. Ara, quan camino, m'adono que alço la mirada per veure el cel més sovint; de vegades, a casa o a la feina, m'apropo a la finestra a contemplar-lo, prenent consciència de la llum que em dona, tot intentant que m'ompli i m'acompanyi en el que estic fent i sentint.

Amb l'Advent d'aquest any tan diferent que estem vivint i que, segurament, s'allargarà, sento que aquesta és la missió que com a persones tenim en un moment així, més si pensem que el dia 25 celebrem el naixement d'un petit nadó que ens va oferir la possibilitat d'encarnar l'amor de Déu al món.

Allà on estiguem presents, encara que sigui virtualment, hem de ser portadors d'esperança i oferir la possibilitat real d'obrir-se a una nova manera de viure el temps que tenim, especialment perquè així podrem viure'l de manera més lleugera, conscients de la importància de tenir-ne cura i alhora gaudint de tot allò que ens ofereix cada instant.

Anselm Grün deia que «no existeix allò que no es pot canviar. No hi ha cap fosc que no es pugui il·luminar, cap fracàs que no es pugui transformar en un nou començament». Si som capaços de mirar sovint el cel, el nostre dia a dia s'anirà obrint a viure amb una nova esperança que ens oferirà una nova mirada al món i al temps que vivim.

ESTHER BORREGO

 Barcelona

Xavier Vilanova ha escollit com a lema episcopal «Perdura eternament el seu amor»

«És vital que parlem i visquem la Misericòrdia»

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Xavier Vilanova (La Fatarella, 1973) viu amb molta emoció els dies previs a l'ordenació episcopal com a bisbe auxiliar de Barcelona, prevista per al diumenge 20 de desembre, a les 17 h, a la basílica de la Sagrada Família. Ha passat les darreres setmanes amb la família i dijous 17 té previst instal·lar-se definitivament al Palau Episcopal, on formarà comunitat episcopal amb el cardenal Joan Josep Omella i els també bisbes auxiliars Sergi Gordo i Antoni Vadell. La celebració serà transmesa en directe per Ràdio Estel i aplegarà un màxim de 500 assistents, una xifra més que prudent tenint en compte que l'aforament permès és del 30%.

Com viu els dies previs a l'ordenació episcopal?

Primer de tot, intento viure els dies previs unit al Senyor, intensificant els moments de pregària. Visc el nomenament com una elecció del Senyor que em crida en aquest servei a l'Església, per tant, amb absoluta confiança. També em sento molt acomboiat per la pregària de la gent. Un altre aspecte que voldria destacar és el fet de poder estar amb la família, especialment la mare, que està malalta de càncer i a la qual acompanyo en el tractament. Malgrat la dificultat, és bonic poder estar al seu costat en la malaltia; és un regal que Déu m'està fent. Em sento molt proper a tota la gent que pateix i que porta la seva creu.

En la roda de premsa el dia que es va fer públic el seu nomenament vostè va dir que el lema episcopal giraria al voltant de la Misericòrdia. Especialment en el moment actual, quina és la importància d'aquesta virtut?

El lema que he escollit és *In aeternum misericordia eius* (salm 135), «Perdura eternament el seu amor». Per a mi, la Misericòrdia ha estat vital al llarg de la meva trajectòria personal i pastoral. He

estat educat al voltant d'aquesta virtut, tan gran i pròpia de l'Església. En el meu ministeri sempre l'he tinguda molt en compte en relació amb la gent i les ànimes necessitades, persones que necessiten una transformació del cor. L'any 2016, quan vaig ser nomenat missioner de la Misericòrdia de la diòcesi de Tortosa, vaig exercitar aquesta virtut, per exemple, en l'àmbit de la joventut necessitada o de les presons, visitant el centre penitenciari de Mas d'Enric. Ara arribo a Barcelona, una diòcesi amb tantes necessitats, on és vital que parlem i visquem la Misericòrdia. Voldria ser un dispensador de misericòrdia per a tots els germans nostres que necessiten ajuda material i espiritual.

Fa gairebé cinc anys que viu a Barcelona, arran del seu nomenament primer com a director espiritual i després com a rector del Seminari Major Interdiocesà.

«L'Església de Barcelona és molt viva, amb un cor que batega i que, malgrat que no es veu, hi és»

«El bàcul és signe que soc el que soc gràcies a una diòcesi que m'ha ajudat a créixer en la fe»

Agustí Codinach

Quina és la realitat d'una diòcesi que, malgrat la forta secularització, té molta vitalitat?

Aquesta etapa a Barcelona m'ha permès conèixer molta gent. M'he sentit sempre molt a gust i ben acollit. He anat veient que l'Església de Barcelona és molt viva, amb un cor que bateja i que, malgrat que no es veu, hi és. Conec molt l'àmbit dels seminaris, on es preparen els futurs pastors, però també l'apostolat laical i l'apostolat dels més necessitats. Veig gent molt entregada amb unes ganes increïbles de treballar per l'Església i perquè el missatge de Crist sigui ben viu a la nostra ciutat i diòcesi.

El primer any com a bisbe auxiliar no tindrà un encàrrec concret, més enllà del fet de conèixer en profunditat la diòcesi. És així?

Sí, aquesta és la idea. Sempre amb l'acompanyament dels altres bisbes i de les persones i entitats, coneixeré amb profunditat la diòcesi a nivell d'estructura diocesana: delegacions, arxiprestats... I quan l'arquebisbe Joan Josep Omella ho cregui oportú, concretarem l'encàrrec pastoral.

De quina manera l'Església de Barcelona ha de donar resposta als diferents reptes que planteja el Covid-19?

Crec que ha de ser un treball de tota la diòcesi, en xarxa, per intentar donar resposta a les necessitats que la gent

ens fa saber. És un treball que ja s'està fent, però també és veritat que les necessitats cada vegada són més fortes. Hem de donar compliment al Pla Pastoral Diocesà, *Sortim*, especialment al capítol 2: «Els pobres, destinataris privilegiats de l'Evangel·li.»

La seva ordenació episcopal s'havia de celebrar el 22 de novembre, però va quedar ajornada com a conseqüència de les restriccions sanitàries i també arran de la polèmica generada per la beatificació de Joan Roig i Diggle a la Sagrada Família, el 10 de novembre. És un repte afegit servir una diòcesi tan exposada a l'opinió pública com Barcelona?

Sempre intentem fer les coses tan correctament com és possible. Ara bé, sí que veus que davant de certes situacions hi ha

com una mirada més atenta i recelosa. No volem fer altra cosa que ajudar la nostra gent, la nostra ciutat i diòcesi, amb l'actitud i el cor que estima i que vol servir. No tenim cap més interès. Per la situació del Covid-19, vam ajornar la celebració i estem complint totes les normes de bon grat, perquè tots treballemb amb el mateix objectiu, que és ajudar i servir les persones.

Malgrat que està permès un 30% d'aforament, la celebració comptarà amb un màxim de 500 assistents. Trobarà a faltar el caliu de la seva diòcesi originària de Tortosa?

Les restriccions de mobilitat i d'aforament fan que només m'hi puguin acompanyar els familiars i amics més directes. Amb tot, hi ha un detall molt bonic: el bàcul ha estat un regal dels mossens i fidels de la diòcesi de Tortosa. Per tant, no podran venir però els tindrè molt presents. El bàcul és un signe que em recorda que soc el que soc gràcies a una diòcesi que m'ha ajudat a créixer en la fe i com a persona. Me'l van regalar dilluns 30 de novembre a Tortosa. En sortir, vaig agafar el cotxe per anar a recollir la meva mare i acompanyar-la al metge. Aleshores, un cotxe em va envestir pel darrere. El cotxe va quedar molt malmès però jo, gràcies a Déu, no em vaig fer res. En aquests moments és quan veus més la protecció de Déu.

Xavier Vilanova, el 6 d'octubre, en fer-se públic el seu nomenament com a bisbe auxiliar de Barcelona.

Mans Unides

A VEGADES L'AIGUA NO CAU DEL CEL

AJUDA'NS AQUEST NADAL

GOTA A GOTA SALVEM VIDES
COL·LABORA

📞 bizum 00051
93 487 78 78
www.mansunides.org

 Barcelona

El teòleg lleidatà presenta el seu darrer llibre

Ramon Prat, anacoreta a la ciutat

Agustí Codinach

Joan Viñas, Ramon Prat, Armand Puig i David Jou en la presentació del llibre a l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

El desert i la ciutat són dos conceptes que poden sonar antagònics, contradictoris, paradoxals. Però és precisament aquesta paradoxa la que ha volgut desfer el teòleg lleidatà Ramon Prat i Pons, que en el seu darrer llibre s'autoretrata com un *Anacoreta a la ciutat. La certesa intuïtiva* (Pagès Editors). En la presentació, que es va fer a l'Ateneu Universitari Sant Pacià i a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, Ramon Prat va explicar que el llibre és com una mena d'itinerari personal i espiritual a través de l'experiència del desert però que té un punt d'arribada molt clar: «Al fons d'un mateix hi ha Déu esperant, sempre.» Així com el seu llibre anterior (*Record de Déu. Pelegrinatge a la recerca de l'infinit*, també de Pagès Editors) era el seu testament teològic, aquest es podria definir com el seu testament espiritual, on el teòleg lleidatà es mulla en la seva vivència personal, política i religiosa.

En aquests dos llibres s'ha buidat i ara, diu, ja no li queda res més a dir; només una paraula: Jesucrist. Ara bé, en la presentació del llibre a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, el 2 de desembre, que es va poder seguir de forma telemàtica, no es va estar de donar un consell

a la Facultat de Teologia de Catalunya: «Déu és en el més profund del misteri, amagat en el cor de la persona. I per això la Facultat de Teologia ha d'arribar a tothom, no únicament als preveres i religiosos, també al paleta i al científic.»

De fet, si els participants en l'acte van coincidir en una definició de Ramon Prat va ser aquesta: teòleg des de la realitat. Ho va destacar Armand Puig, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià; David Jou, president de la Fundació Joan Maragall, i Joan Viñas, director de l'Acadèmia Mariana de Lleida i autor del pròleg. Viñas va definir Ramon Prat com un teòleg que vol arribar a tothom, i que per això escriu amb un llenguatge entenedor i proper a la gent. «Ramon Prat és un home lliure, que ha conquerit la llibertat a través d'una fe profunda», va insistir el metge lleidatà.

Tant és així que la seva llibertat i la seva recerca profunda de Déu el fan un teòleg molt creatiu capaç d'introduir i aprofundir nous conceptes com la certesa intuïtiva, la metaconsciència i l'harmonia de contraris. «Tu ets un home en recerca, des de la llibertat i la profunda solidaritat amb el món i l'Església; tres factors profundament creatius», va concloure Armand Puig.

RAMON PRAT
«Al fons d'un mateix hi ha Déu esperant, sempre»

Santa Maria de Guadalupe de Mèxic a la basílica de Santa Maria del Mar

Catalunya i Mèxic, units amb un nou llaç

XAVI PRADO PhD
Barcelona

Com l'original, la reproducció entregada en terres catalanes té un doble marc de fusta platejada i daurada

Seguint una apreciada tradició, l'actual arquebisbe de Puebla, Víctor Sánchez Espinosa, i una estreta comitiva, el 25 d'octubre del 2019, van lliurar al cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, una reproducció digital de mida natural de la imatge de Nostra Senyora de Guadalupe, que es conserva al Tepeyac, a Ciutat de Mèxic, des de fa gairebé cinc-cents anys.

El 6 d'agost del 2020, festa de la Transfiguració del Senyor, vaig rebre una bonica notícia. El cardenal Joan Josep Omella em va comunicar que la imatge de N. S. de Guadalupe de Mèxic havia estat col·locada a la basílica de Santa Maria del Mar. I que volia enviar-nos una fotografia del lloc precís on ella ens espera «a la seva caseta de Barcelona, al costat del mar», per mostrar tota la seva compassió i tendresa, és a dir, per mostrar Jesús el seu fill estimat, com a germà de tots els homes i dones del món, actualment assotats per la pandèmia.

Avui, la mil·lenària església de

Santa Maria del Mar s'ha agermanat amb la centenària església de Santa Maria de Guadalupe. Catalunya i Mèxic, units amb un nou llaç; com fa anys, quan la meua ciutat nativa de Morelia va rebre una munió d'infants catalans que fugien de la guerra civil! Avui, però, Santa Maria és una i la mateixa en totes les seves advocacions.

Seguint la metàfora, ella va regalar les seves roses al indi Juan Diego; i ell, enmig de l'erm (geogràfic, militar, civil i religiós), va recollir les «roses de Castella». Tot un símbol: «flor i cant» dels qui havien estat despulats de les seves dones, els seus homes i els seus fills, les seves autoritats i institucions, la seva terra i les seves riqueses, la seva religió i la seva cultura.

Així, Juan Diego i els pobles originaris, espoliats dels seus tresors més valuosos, van ser capaços de convertir «energia en la debilitat» i «bellesa en la vilesa» (cf. Jr 15,19). No separant el bo del mal, sinó deixant-los créixer junts —com el blat i el jull (cf. Mt 13,24-30)— fins al moment de la sega.

El llenç original és un bonic còdex pictòric plasmat en una basta tela de fibra de *maguey* (*ayate*) i està carregat de simbolismes que s'han anat desxifrant amb el pas dels segles. Com l'original, la reproducció entregada en terres catalanes té un doble marc de fusta platejada i daurada. Durant el transport aeri, el fred de l'avió va doblegar lleugerament el marc i va haver-hi la necessitat d'alinejar-los novament fins que va quedar enfortit amb un nou bastidor, gràcies a la perícia d'una companyia especialitzada a Barcelona.

A les esglésies orientals, des de fa segles, una imatge és més que una re-presentació del personatge, és una presència. La seva vestimenta es pot adornar, fins i tot luxosament, però els rostres i les mans han de romandre descoberts i al natural, com una presència viva, com una invitació sempre oberta i com el contagi més poderós del planeta, l'amor!

Imatge de N. S. de Guadalupe de Mèxic a Santa Maria del Mar.

La finalitat és promoure llocs de treball protegits per a joves amb discapacitat o amb problemàtiques mentals

El projecte compta amb vuit treballadors i ofereix, entre d'altres, servei de bugaderia.

Càritas crea un nou Centre Especial de Treball

M. C. ORDUÑA

La Seu d'Urgell

Càritas d'Urgell segueix endavant amb el seu objectiu de sostenir un projecte al servei de les persones i del canvi social, i de fer-ho a través de la sostenibilitat: ha presentat la transformació empresarial que ha permès que l'empresa Grapats hagi passat a ser el Grup Grapats, i la constitució d'un Centre Especial de Treball (CET). La finalitat és promoure la creació de llocs de treball protegits per a joves amb discapacitat o amb problemàtiques mentals.

Amb el nou Grup Grapats, a la diòcesi d'Urgell, Càritas ha creat un model propi de negoci a partir de l'economia circular que utilitza el residu tèxtil i els objectes de segona mà per al seu reciclatge i retorn al mercat; i, al mateix temps ha mantingut i obert l'oferta de serveis diversos a la societat amb un marcat accent ecològic.

Grapats ara està formada per dues empreses. Com va explicar el director de Càritas d'Urgell, Josep Casanova, en la presentació el 30 de novembre, el Grup Grapats ha afegit a la ja existent Nougrapats E.I. —una empresa d'inserció des-

tinada a promoure llocs de treball d'inserció per a col·lectius en risc d'exclusió— el nou Centre Especial de Treball, que ara disposa de llocs de treball protegits per a joves amb discapacitat. Aquests joves ja treballaven per a l'empresa, però amb l'experiència quotidiana s'ha mostrat la necessitat d'un acompanyament i un tipus de treball diferenciat. Aquest canvi portarà a la millora del programa d'inserció laboral materialitzant la creació de dos projectes diferenciat per col·lectius que té en compte les necessitats de cadascun d'ells: les persones que necessiten reprendre rutines per la inserció en el mercat laboral convencional, i les que, per les seves particularitats, necessiten un suport i un acompanyament específic.

La missió de Grapats ha estat i és millorar l'ocupabilitat de les persones que es troben en situació de vulnerabilitat social i laboral, a través d'una experiència real de treball. Al mateix temps, el projecte cerca garantir la seva autosostenibilitat econòmica i d'acompanyament personal i laboral. Josep Casanova ho explica: «Certament, es parla molt de la necessitat d'un

canvi a la societat, però nosaltres a més, volem ser pràctics i efectius. El nostre projecte posa al centre les persones, i a més fem una proposta real d'un consum responsable. Apostem per l'economia social.»

Els treballadors del CET són ara vuit i s'espera que en els propers mesos es puguin ocupar un parell o tres més de persones. A través del reciclatge s'aconsegueix donar vida a la roba i objectes, i també es millora la sostenibilitat del planeta a través d'un altre vessant: creant i donant serveis de caire eco-sostenible: de bugaderia, venda de productes de segona mà, comerç just i artesania, lloguer de vaixelles, servei de paqueteria ecològica, i un punt de recollida *on line*.

El projecte va néixer el 2004 amb l'obertura de la botiga Grapats i la instal·lació d'un contenidor de roba al costat de l'església de Santa Magdalena, a la Seu d'Urgell. Va ser possible per la col·laboració inestimable d'entitats i de les voluntàries de Càritas parroquial de la Seu d'Urgell. Deu anys més tard, el 2014, es va constituir una empresa d'inserció com a continuïtat del programa d'inserció laboral de Càritas: Nougrapats E.I. El 2015, la botiga Grapats canvia de situació i entra a formar part de l'empresa d'inserció laboral. A finals de l'any 2019 es va constituir la societat CET Grapats, i una part de les tasques que feia l'empresa d'inserció passen al nou Centre Especial de Treball.

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a roca.es

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca

MARIA DEL CARME BIGORRA
TRILL I MARIA JOSEP SALVADÓ
CARRATÉ

Gambeta

Estimats, aquesta història que ara us contaré va succeir no fa gaire en un poblet de les nostres contrades. Els mitjans de comunicació no se'n van assabentar, i l'alcalde va fer el possible perquè passés desapercbut: a males, les malifetes els serien atribuïdes a una colla de brètols que rondava per la comarca.

Faltaven set dies per Nadal, data límit per assolir els seus objectius, i el nostre protagonista es passava nit i dia portant carbó a les calderes que cremaven eternament. Ja feia molts segles que volia pujar de graduació, perquè en lloc de ser vermell, quan es mirava al mirall, no es reconeixia de tanta negror que portava damunt. Havia passat l'examen teòric amb el tema «Malifetes i bretolades» amb una qualificació d'excel·lent. Es va recordar que per poder ascendir de categoria, li faltava passar la prova pràctica. Es va posar la mà a la car-

tera per buscar la convocatòria i va veure que estava a punt de caducar. «Espurnes malèfiques i brases incandescentes!», va dir. «Se m'acaba el temps!» Li caigué el seu Carnet de Dimoniat i, quan va veure la seva fotografia, es va dir a ell mateix:

«Ostres, Gambeta, qui t'ha vist i qui et veu.» Realment no es deia Gambeta, però els seus col·legues, com que sempre l'havien vist molt vermell, li havien posat aquest renom feia molts i molts anys.

Va anar a la porteria perquè li segellessin el passi cap a la terra; una mà peluda amb unes ungles llarguíssimes li allargà el paper per la finestreta i una veu cavernosa i vibrant li va dir:

«Nano, el dia 24 tens torn de nit...»

No us hem explicat que a en Gambeta li podia l'alè i ja en menjava ja, de xiclets, ja... Però no se'n sortia. Pot ser que aquesta, i no cap

Azucena Villén
CUENTOS PARA SANAR Y CRECER FELICES

Rosa Casafont
VIAJE A TU CEREBRO
El arte de transformar la mente

Belén Jiménez Gómez
MANUAL DE GESTIÓN EMOCIONAL PARA MÉDICOS Y PROFESIONALES DE LA SALUD
Transformar la responsabilidad en recursos

Azucena Villén
CUENTOS PARA SANAR Y CRECER FELICES

Rosa Casafont
VIAJE A TU CEREBRO

Belén Jiménez
MANUAL DE GESTIÓN EMOCIONAL PARA MÉDICOS Y PROFESIONALES DE LA SALUD

José Eizaguirre
TODO EN TODOS

José María Castillo
LA RELIGIÓN DE JESÚS

José Eizaguirre
TODO EN TODOS
Una espiritualidad de conexión

José M. Castillo
LA RELIGIÓN DE JESÚS
DESCUBRIENDO AL REY REINO DE DIOS - 2020

Julio Zarco
ENCUENTROS CON EL SILENCIO
prólogo de José Carlos Bermejo

Julio Zarco
ENCUENTROS CON EL SILENCIO

desc lée

LIBROS • eBOOKS • LIBRUAUK

www.edesclee.com

Dibuix: Sara Guerrero

En Gambeta es va recordar que per poder ascendir de categoria, li faltava passar la prova pràctica

altra, fos la causa que no hagués posat els peus a la terra durant tants anys, per por de ser descobert. Quan ho volgué intentar els anys vint del segle passat, havia sentit a Ràdio Dimoni que la gent anava amb mascareta, però com que sempre es despistava, quan va treure el nas es va adonar que el mal ja havia passat, i que la gent ja no en portava. El que són les coses! La gent tornava a anar amb la mascareta posada. Ara era el moment.

Es va sentir la darrera batalla de les dotze de la nit al campanar del poble: bim-bommmmm. Una persona baixeta i amb mascareta va sorgir de darrere de la font. Els seus ulls espurnejants van veure un arbre de Nadal i es va dir amb

sorna: «I quins llumets més macos que te-ni-en, hi, hi, hi...» I dit i fet. Va posar els dits a l'endoll i tot el poble a les fosques. I com va somriure veient les petites espelmes que es veien passar per les finestres de les cases...

L'endemà al matí va entrar al bar i, com que no hi va trobar ningú, va canviar el sucre per sal, pensant com de dolents serien els caramels que cagaria el tió la nit de Nadal, aquell coi d'arbre que sempre estava disposat a regalar... El que en Gambeta no sabia era que el senyor alcalde ja feia quinze dies que els havia comprat.

Pel carrer, se li va acudir seguir un home vestit de negre i, volent-li fer un ensurt, es va posar a córrer darrere seu. Aquest home era prim, amb unes cames molt llargues i, abans que el pogués avançar, va entrar a l'església i va desaparèixer en la foscor. Ell també hi va entrar, i que bé que s'hi va trobar allà dins en una semi penombra, i amb aquella fresqueta... «No arribaré a entendre mai aquests humans», va pensar. «Sempre volen foquets i llumets, com es nota que no se'ls ha socarrimat mai la cua!» Passats uns minuts, els seus ulls s'adaptaren a la foscor i, en una capella al final de l'església, hi havia una enfilada de ciris encesos. I se li va acudir la manera de fer-ne una altra. Es va apropar a les llums i les va anar apagant d'una en una; això sí, es va haver de treure la mascareta. No podia bufar!

Quan les vatenirtotes apagades, les va col·locar de cul per amunt, esperant el desenllaç. Aquest no va trigar, perquè va sentir com el mossèn renyava l'escolà, qui, tot enfadat, i mentre les col·locava correctament una altra vegada, anava remugant: «El dimoni de les títeres, el dimoni de les títeres...» En Gambeta va pensar: «Ja m'han descobert!», i amb dos saltirons es va col·locar darrere de la font, per emprendre el retorn.

Uns dies després, quan van sortir les notes de les pràctiques i va veure el resultat, va dir: «Ostres, un quatre coma vuit, pels pèls no he aprovat.» I es va mirar els pèls de la cua, tot mustí.

De tot això podem deduir que, de fer dolenteries, mai no se'n treu res de bo.

Adeu a Mn. Cabayol, l'home coratjós d'afany missioner

Ha estat viu reflex de vocació missionera gairebé innata, tasca que inicià l'any 1976 com a missioner diocesà a Ruanda i que es va estendre al Zaire i al Camerun

JOAN BORONAT

Periodista

El diumenge 29 de novembre ens va deixar mossèn Josep Cabayol Magrinyà, pocs dies després d'haver complert els 85 anys, un referent del món missioner i del total lliurament als altres.

«Els nens de l'Àfrica ho comparten tot, fins i tot un caramel, si no en tenen cap més.» Amb aquesta simplicitat i pueril exemple, mossèn Josep Cabayol i Magrinyà ens donava a entendre, als d'aquí, quin és l'esperit i l'estil de vida dels humans als països africans, en els quals va missionar i amb qui va compartir gairebé mitja vida. Cabayol es va imbuir tant d'aquests valors, intensament viscuts, que s'esmerçava quan venia a casa nostra per transmetre'ls a la nostra societat, tallada amb uns altres patrons. Va ser un capellà dels que en diem que «va predicar amb l'exemple». Així ho expressava l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, en afirmar que amb el seu testimoni «mossèn Josep Cabayol va proclamar l'evangeli més pur i dur, sense comentaris». Paraules pronunciades pel prelat en l'homília de les exèquies de mossèn Cabayol, celebrades el dimarts dia 1 de desembre, a la parròquia de Santa Margarida de la Riera de Gaià, d'on era fill el missioner.

Josep Cabayol ha estat viu reflex del compromís cristià, de vocació missionera gairebé innata,

tasca que inicià l'any 1976 com a missioner diocesà a Ruanda i que es va estendre també al Zaire i al Camerun, testimoni d'una vida lliurada amb amor, esperit evangèlic i compromís, on va treballar també en el camp sanitari com a infermer titulat que era.

El zel missioner de mossèn Cabayol va engrescar un bon nombre de laics, laïques, metges, religiosos, sacerdots i simples voluntaris que van fer-li costat al'Àfrica, integrant l'equip missioner de l'Església diocesana de Tarragona, amb el rienc de «pal de paller».

A la missió de Kampanga (Ruanda) va dirigir la construcció de 8.600 habitatges, senzills però dignes, amb el suport de diverses institucions i la complicitat de moltes persones. Abans de retornar definitivament al'arxidiòcesi de Tarragona el setembre del 2014 Josep Cabayol havia culminat la construcció d'un modèlic centre de formació laboral i assistència social a la parròquia de Kampanga, un projecte encarregat per l'Església de Tarragona el 2008 amb motiu de la celebració de l'Any Jubilar de Sant Fructuós.

Així mateix, Josep Cabayol ha descrit una estela d'admiració i profunda estima a la nostra Església diocesana amb el seu pas per diferents parròquies en les quals va deixar l'empremta d'home de fe, practicant de forma incondicional entre tota la gent l'amor i la caritat cristiana.

«CATALUNYA CRISTIANA»
A CADA PARRÒQUIA I CADA LLAR

www.catalunyacristiana.cat

 [catalunyacristiana](https://www.facebook.com/catalunyacristiana)

 [@catorcrist](https://twitter.com/catorcrist)

 [catalunya_cristiana](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana)

**SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ**

En paper i digital

Més informació: 934 092 770

SABER ESCOLTAR

Galileo Galilei

El gran escriptor i periodista Vittorio Messori, en el seu llibre *Leyendas negras de la Iglesia*, estudia la figura de Galileo Galilei i cita una enquesta del Consell d'Europa entre els estudiants de Ciències de la Comunitat Europea: quasi el 30% creu que Galileo Galilei va ser cremat a la foguera per l'Església. El 97% pensen que fou sotmès a tortures. Alguns recorden la frase no certa de Galileu: «No obstant, la terra es mou.»

Galileu fou un estudiós de diversos camps de la Ciència i tingué alguns problemes amb l'Església catòlica italiana. Va néixer a Pisa l'any 1564. La família volia que estudiés medicina, però ell, des de petit, tenia interès per les matemàtiques.

El punt nuclear de la discussió

fou la teoria que el sol era el centre de l'Univers. Fins llavors, els científics explicaven que el centre de l'Univers era la Terra. Ell refusà teories dels filòsofs antics, inventà el telescopi, el compàs, el pèndol i va descobrir la constel·lació d'Orió. A més, introduí el mètode de la investigació científica. L'Església defensava que tot l'Univers girava al voltant de la Terra. Va tenir, per dues vegades, problemes amb la Inquisició. Galileu va ser arrestat a casa seva el 1642. Havia quedat cec, però continuà treballant.

La filòsofa catòlica Sofia Vanni diu: «No és històricament correcte veure Galileu com un màrtir de la veritat... En realitat, existeixen dos bàndols: Galileu i els seus adversaris, tots dos segurs de la veritat de

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

les seves opinions i amb bona fe... Galileu no sols no estigué a la presó ni una hora, no sols no sofrí maltractaments, sinó que fou allotjat i tractat amb tota classe d'atencions.»

Galileu era un fervent catòlic. Va abdicar de certes hipòtesis. Morí als 77 anys i els seus estudis inspiraren molts altres científics. L'any 1992, el papa Joan Pau II demanà perdó pel tracte de l'Església a Galileu i el va rehabilitar com a gran científic.

Galileu va inventar el telescopi, el compàs, el pèndol i va descobrir la constel·lació d'Orió

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Beneït sigueu, Senyor, el buscat per la gent.

Beneït sigueu perquè vau triar uns esposos sants, que van engendrar una nena, suposadament com totes. La noia va créixer amb el seu amor, sense saber que un altre Amor l'havia omplert de Gràcia.

Beneït sigueu, Senyor, perquè us vau atrevir a proposar els vostres plans a la jove, compromesa amb un home, tot i que més amb Vós. I us va dir que sí.

Beneït sigueu, Senyor, conseqüent, perquè vau prosseguir amb Ella els vostres plans d'amor. No la vau abandonar. Ho teníeu previst. El seu company Josep, marit fidel i discret, seguint les vostres indicacions, la va tutelar i va possibilitar continuar el que havíeu decidit des de l'eternitat.

A PROPÓSIT DE...

«Baruj Atá Adonai»

Beneït sigueu, Senyor, perquè el projecte més gran i millor per a la humanitat tan estimada per Vós, ens el vau oferir, com a do petit. Una criatura que va néixer un dia qualsevol, que, com totes, plora, mama, s'embruta, meravellosa, com totes. Era un instrument indispensable de salvació, però, pocs ho van saber.

Beneït sigueu, Senyor, per aquest pàrvul preciós a qui van saludar els pastors. Després dos vellets, que eren al temple sense perdre l'esperança i que en la seva trobada van avançar l'anunci de misteris sublimes i mags arribats de terres llunyanes,

Senyor, sou el centre de la meva vida, la meva esperança feliç

conduïts per un astre que només ells van saber interpretar.

Beneït sigueu, Senyor, perquè sent poderós, vau ser emigrant. Sent majestat, més tard vau ser un modest ciutadà generós. Vau ser un amor immens que arriba a tothom.

Beneït sigueu, Senyor, Vós, el vostre Fill i l'Esperit, voldria que fóssiu reconegut per tothom, quan us feu present al món. Centre de la vida, centre de la meva vida, la meva esperança feliç.

Beneït sigueu, Senyor, avui i sempre, que ho sàpiguen tots els que pateixen gana, soledat, fred i abandonament. També els rics de diners, pobres gasius estalviadors dels seus béns, que no han descobert que la grandesa s'aconsegueix compartint i oferint el que tens i, així, t'omplés de goig.

SIGNES D'AVUI

El Nadal del Covid-19

Aquest proper Nadal pot ser un dels millors de la teva vida o pot ser el pitjor. Segons com el plantegis. Si et passes tot el dia lamentant que no serà com el dels anys passats o criticant sense parar les restriccions que s'estableixin, ho passaràs malament. Si et passes tot el dia plorant pel que pot ser i que no serà o comptant més les absències que les presències, ho passaràs fatal. Si no saps renunciar a una certa celebració nadalenca en benefici de la salut de les persones que estimes, demostres que no tens flexibilitat i que el teu amor no passa de ser xerrameca buida.

Algunes propostes perquè sigui un Nadal autèntic, un dels millors de la teva vida: 1) accepta amb serenitat i realisme que vivim una època difícil des del punt de vista sanitari

i social. Aquest és l'escenari. Tota la resta és ficció. Si hi ha imprudències, ens hi juguem massa; 2) connecta amb el sentit espiritual profund de la festa que celebres, decora la casa amb un pessebre, i posa-hi elements que t'alegrin el cor; 3) pensa en el teu primer Nadal. Josep i Maria embarassada recorren grans distàncies per complaure sense remei l'emperador romà que va ordenar un cens arreu de l'imperi. Lluny del seu poble, lluny de la família, sense lloc a l'hostal... ha d'infantar Jesús

Aquest proper Nadal pot ser un dels millors de la teva vida o pot ser el pitjor

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

al camp dels pastors. El Nadal d'enguany pot ser per a tu un dels més semblants al primer; 4) concentra't en les persones que siguin a casa i no perdís el temps plorant pels que no poden venir. Això sí, trucades, alguna videoconferència, alguns WhatsApp, sense estar pendent tot el temps del mòbil.

Tens el risc de no viure ni aquí ni allà. Passaràs la celebració en terra de ningú, sense saber on ets, només pendent de la pantalla; 5) en aquests dies fes alguns gestos sincers de solidaritat amb persones que tenen mancances fonamentals, amb gent gran que viu en la soledat de casa, amb malalts de la teva família, amb gent marginada i oblidada; 6) ara et toca a tu proposar més iniciatives i viure-les a fons amb alegria de cor.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Em resulta curiós com ens ha afectat a tots la diferència d'aquest Nadal amb els de cada any. Les reunions familiars, que són el més típic i esperat per a molts, on es retroben aquells parents que durant l'any van tan atrafegats amb els seus compromisos que gairebé no es veuen o no es reuneixen, s'han limitat.

Aquelles tradicions, que ens agrada tant de fer efectives en segons quines dates, semblava que se n'anaven en orris.

Potser aquesta serà una ocasió per tornar a les arrels de l'autèntic Nadal, el goig veritable del que celebrem: que Déu ha vingut al nostre món com «un home qualsevol».

També és curiós que els típics «comptes de Nadal», en els quals les famílies benestants feien les almoines extraordinàries als pobres i repartien a dojo, com si els

FINESTRA A LA VIDA

Un Nadal diferent

desfavorits només mengessin per Nadal, aquest any han canviat força de sentit. Perquè moltes famílies de classe mitjana també s'hauran d'estrenyer el cinturó.

El que he viscut fa uns dies posa en relleu aquesta diferència tan marcada.

A Santa Anna es va acostar un immigrant que viu fa anys a casa nostra i que va sentir l'ajut que se li va prestar quan va arribar, amb les dificultats pròpies dels nousvinguts.

Ara era ell el que volia ajudar els que, en aquests moments, sense sortir del país que el va acollir a ell, ho estaven passant malament. Aquest era el seu missatge i la seva preocupació:

«Vinc perquè estic molt preocupat per un empresari català —i va remarcar— és d'aquí, català de tota la vida. Fins ara era benestant, però

ara ha hagut de tancar el seu negoci a causa de la pandèmia i ho està passant molt malament. Sé que, fins i tot, no en tenen ni per menjar, però els fa vergonya demanar. Podríeu fer alguna cosa per ajudar-los com em vau ajudar a mi quan vaig arribar?»

Amb el projecte «Famílies ajudant famílies» vam poder arribar fins a ells i donar-los un cop de mà. Però, jo vull ressaltar el gest de l'immigrant que vol intercedir pel «català que el va acollir a ell».

Realment, aquest és un Nadal diferent!

Enguany potser serà una bona ocasió per tornar a les arrels de l'autèntic Nadal

Convocatòria Catalunya 2020

Programa d'Ajuts a Projectes
d'Iniciatives Socials

**Ajudar
com a principi.**

Del 24 de novembre al 16 de desembre

Consulta les bases de la convocatòria a:
www.fundaciolacaixa.org

Fundació "la Caixa"

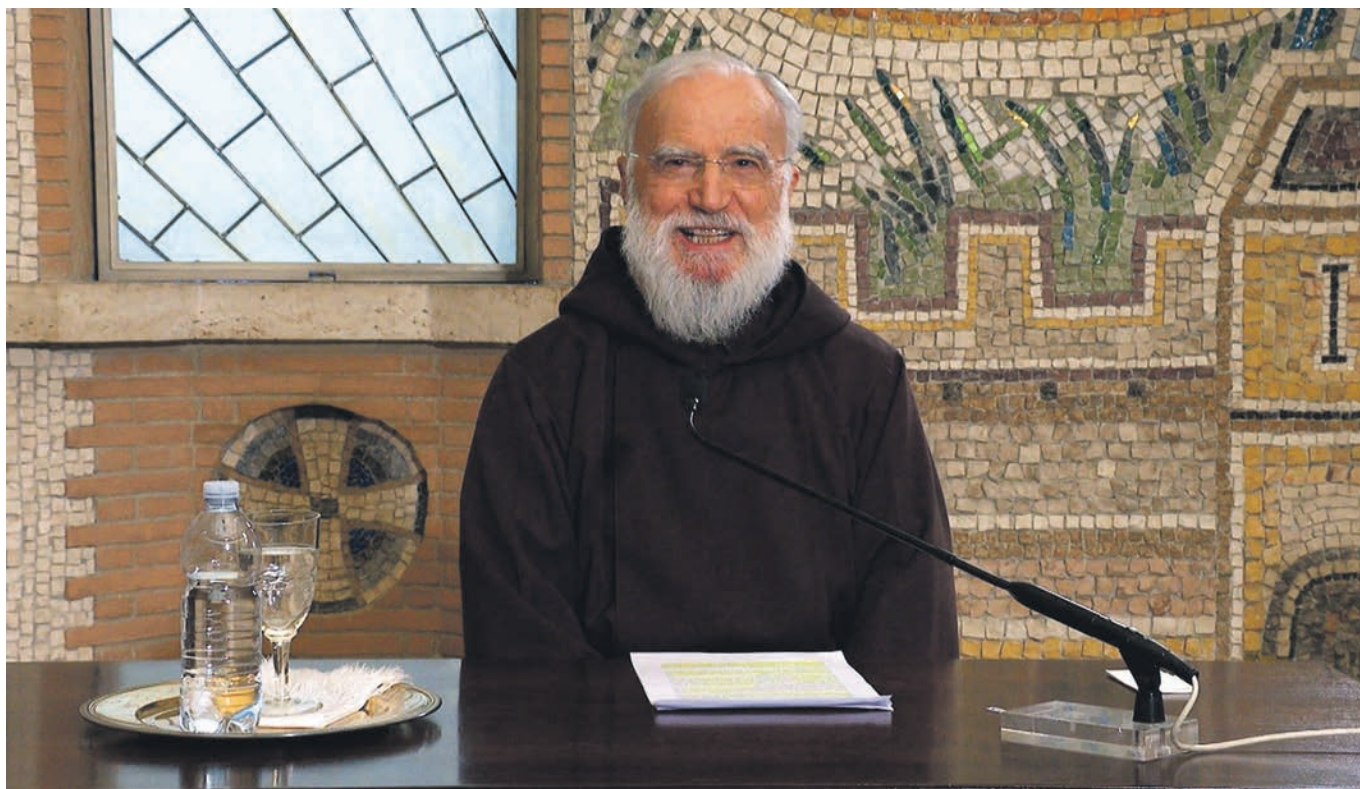
El P. Raniero Cantalamessa és un dels cardenals creats per Francesc en el darrer consistori

«Com a cardenal,
anunciaré la
Paraula fins que
el Senyor ho
vulgui»

Antiu Xixona

...turrón...turrón

El P. Raniero Cantalamessa va ser nomenat predicador de la Casa Pontifícia per Joan Pau II.

El dissabte 28 de novembre, a la basílica vaticana, va tenir lloc el consistori ordinari públic per a la creació de tretze cardenals. Entre els nous purpurats figura el predicador de la Casa Pontifícia, Raniero Cantalamessa, càrrec que ostenta des del 1980 i que li comporta preparar una meditació setmanal durant l'Advent i la Quaresma en presència del Papa i membres de la Cúria Romana. Els seus nombrosos llibres han estat traduïts a una vintena d'idiomes.

El 28 de novembre es va convertir en cardenal, però va demanar al papa Francesc la dispensa de l'ordenació episcopal, per quina raó?

Li responc molt senzillament. Amb la consagració episcopal hauria deixat de pertànyer al meu orde religiós i jo, en canvi, desitjo morir com a franciscà caputxí. I després, ser bisbe no és un títol honorífic, sinó una consagració per a la missió, per ser pastor. Jo, a la meua edat, amb 86 anys, no podria ser pastor. Llavors continuaré, també com a cardenal, fent el que he fet sempre: anunciar la Paraula fins que el Senyor ho vulgui.

Vostè ha dit que ser cardenal «no és un reconeixement de la meua persona, sinó de la Paraula de Déu». Com ha viscut aquest viatge a través de la Paraula de Déu en la seva vida, com li han transmès l'amor per la Paraula de Déu?

L'amor, o més aviat la passió, per

la Paraula de Déu va venir a mi juntament amb un renovat do de l'Esperit gràcies al «corrent de gràcia» que és la Renovació Carismàtica. S'experimenta cada vegada la veritat de la paraula d'Isaïes i sobretot la de Crist: «L'Esperit del Senyor està sobre meu, em va consagrar amb unció per portar les bones noves» (Is 61,1; Lc 4,18). Va ser aquesta experiència la que em va impulsar a deixar l'ensenyament universitari per dedicar-me a temps complet a proclamar l'Evangeli. La paraula humana es transmet amb l'alè, amb la respiració. Pren, per dir-ho així, el pensament que s'ha format en nosaltres i el transmet a les oïdes de l'oïent. La Paraula de Déu també segueix aquesta regla; ella es transmet a través de la respiració, o l'«alè» de Déu que és l'Esperit Sant. És el nom hebreu de l'Esperit, *Ruah!*

Com prepara les homilies i les prèdiques? Què fa que una homilia sigui bona i què aconsella als sacerdots a l'hora de preparar els sermons?

Sovint dono un consell als qui han de proclamar la Paraula de Déu, tot i que no sempre soc bo en observar-lo jo mateix. Hi ha, dic, dues formes de preparar una homilia o qualsevol altre tipus d'anunci. Podem seure a la taula i escollir el tema basat en les pròpies experiències i coneixements; llavors, un cop el text ha estat preparat, podem agenollar-nos i demanar a Déu que infongui l'Esperit en aquelles paraules. És una cosa bona, però no és

«Amb la consagració episcopal hauria deixat de pertànyer al meu orde religiós i jo, en canvi, desitjo morir com a franciscà caputxí»

Enguany les meditacions d'Advent han tingut lloc a l'aula Pau VI a causa de la pandèmia.

una manera profètica. Per ser profètic cal seguir el camí invers: primer cal agenollar-se i demanar a Déu quina és la paraula que vol fer ressonar per al seu poble. En efecte, Déu té la seva paraula per a cada ocasió i no deixa de revelar-la al seu ministre, el qual humilment i insistentment li demana que ho faci. Al principi no serà més que un petit moviment del cor, una llum que s'il·lumina en la ment, una paraula de l'Esclusiva que crida l'atenció i que posa llum sobre una situació viscuda o un esdeveniment que té lloc en la societat. En aparença no és més que una llavor petita, però conté el que la gent necessita escoltar en aquell moment; de vegades fins i tot conté trons que arriben a sacsejar els cedres del Líban. Després d'això, podem seure a la taula, obrir els llibres, consultar notes, recollir i ordenar els nostres pensaments, consultar els Pares de l'Església, els mestres, de vegades els poetes; però ara ja no és la Paraula de Déu la que està al servei de la teva cultura, sinó la teva cultura al servei de la Paraula de Déu. Només així la Paraula manifesta el seu poder intrínsec i esdevé aquella «espasa de doble fil» de la qual parla l'Esclusiva (He 4,12).

N'hi ha prou amb tenir una formació bíblica adient, o al costat de la formació bíblica cal també una sòlida formació social, literària, política, per ser un bon predicador?

Jo he deixat l'ensenyament, però

sempre dic als joves que no segueixin el meu exemple, tret que estiguin segurs que són cridats a fer-ho. Beneixo el Senyor per tots els anys que vaig passar com a estudiant i com a professor a la universitat, primer a Friburg a Suïssa i després a Milà. L'erudició pot ser un perill mortal per predicar si es busca per ella mateixa i se'n fa ostentació, però és preciosíssima com a eina al servei de la Paraula. És com si en els anys d'estudi i investigació m'hagués procurat les claus amb les quals obrir al poble senzill de Déu (no a uns pocs estudiants privilegiats) els magatzems rics dels tresors de la revelació i de la tradició de l'Església. Per a mi, en particular, ha estat d'una ajuda inestimable l'estudi dels Pares de l'Església, que vaig tenir l'oportunitat d'aprofundir, primer des del punt de vista teològic, i després des del punt de vista cultural i lingüístic.

Vostè ha estat molt vinculat a l'Esperit Sant, però l'Esperit és entre els fidels la persona menys coneguda de la Santíssima Trinitat. Què és l'Esperit Sant per a vostè, com ens pot ajudar a tenir una fe més forta i madura, i com podem conèixer-lo més bé?

L'Esperit Sant és com la llum: ho il·lumina tot, però no es veu en ell mateix. És el Déu «darrere de les escenes», és el que en el teatre és el «prompter amagat». De la llum també comparteix una altra prerrogativa. Si a la nit encens un llum fort davant dels

«L'erudició pot ser un perill mortal per predicar si es busca per ella mateixa i se'n fa ostentació»

El P. Cantalamessa va ser creat cardenal el 28 de novembre passat.

«Després del Concili potser ja no podem dir que l'Esperit Sant és el "Desconegut" en la Trinitat»

ulls, t'enlluerna i ja no t'hi veus gens; però si la llum és darrere teu, il·lumina tot el que tens al davant. Després del Concili potser ja no podem dir que l'Esperit Sant és el «Desconegut» en la Trinitat. Els tractats teològics sobre ell s'han multiplicat, però sobretot milions de creients han tingut una experiència personal de la seva presència i carismes. Moltes realitats espirituals, comunitàries i caritatives, van néixer d'aquest «despertar» de l'Esperit.

Enguany, a causa del virus hem tingut una Setmana Santa particular, i ara el Nadal s'apropa a una humanitat més necessitada d'esperança que mai. Quin creu que serà el missatge d'aquest Nadal per al nostre món afectat per la pandèmia?

Als sermons d'Advent a la Casa Pontificia, en presència del papa Francesc, precisament he mirat de respondre aquestes preguntes. Reprodueixo aquí el programa de predicació. El títol és *Ensenya'ns a comptar els nostres dies i arribarem a la saviesa del cor (Salm 90,12)*. La pandèmia: una oportunitat per meditar algunes veritats eternes. Les veritats eternes sobre les quals el trist esdeveniment ens convida a reflexionar són: primer, que tots som mortals i que «no tenim una estança estable aquí baix»; segon, que la vida del creient no acaba amb la mort perquè la vida eterna ens

espera; tercer, que no estem sols i abandonats en la petita barca que és el nostre planeta, perquè la «Paraula es va fer carn i va venir a viure entre nosaltres».

Com podem contribuir a una fraternitat més gran en els mitjans de comunicació social?

Durant molts anys he tingut un programa de comentaris sobre l'Evangelí dominical a la RAI UNO, i això em va fer sentir de primera mà la importància dels mitjans de comunicació per a l'anunci de la Paraula i per nodrir la fe. Els Pares dels primers segles elogiaven la Providència de Déu pels carrers construïts pels romans, perquè s'havien revelat preciosos per a la difusió del missatge. Nosaltres hem de fer el mateix per les modernes autopistes virtuals creades per la tecnologia. No es pot dir que no ens n'aprofitem. Especialment en aquest temps de pandèmia, les ofertes de programes religiosos s'han multiplicat (de vegades fins i tot excessivament).

És davant dels ulls de tothom, i avui s'ha tornat objecte d'anàlisi sociològica i psicològica el fet que el flux d'informacions ràpid i incontrolable pot produir l'efecte contrari, és a dir, l'aïllament real. Parlem amb tothom, sense comunicar-nos amb ningú, perquè la comunicació és una cosa molt diferent del simple intercanvi d'informacions i fotos. En el camp religiós hi ha, afortunadament, una mena de selecció natural. Després d'algun temps, la gent percep si rere un programa només hi ha la mania d'aparèixer, o si en el seu lloc hi ha un missatge de vida. Vull ser més clar: percep si Jesús és allà o no. També val per a aquest mitjà la regla universal de la predicació cristiana. El filòsof Kierkegaard deia que «la predicació cristiana no és una comunicació de doctrina, sinó de vida». Hi ha molta veritat en aquesta declaració. Fins i tot la tècnica més refinada no és suficient. Cal viure la Paraula (o almenys esforçar-se per viure-la) perquè l'oient percep immediatament si la Paraula transmet una vida i una experiència o si només és paraula. Per això necessitem l'Esperit Sant i, per tant, la pregària, que és el mitjà per obtenir-lo. L'Esperit Sant va venir als apòstols mentre «eren unànimes i perseverants en la pregària amb Maria la Mare de Jesús» (cfr. Ac 1,14). I encara avui ve de la mateixa manera.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

«No tinguis por!»

Benvolguts i benvolgudes,
«No tinguis por.» És la paraula de coratge que necessitem escoltar quan se'ns acosta quelcom que ens traspasa. «No tinguis por», diu el monitor al nedador novell que tem tirar-se a l'aigua des del trampolí. «No tinguis por», diu l'espòs a l'esposa quan comencen els primers tremolors que anuncien la imminència del part. «No tinguis por», ens convé de sentir en aquests moments convulsos ocasionats per la pandèmia i per la crisi social i econòmica que patim.

«No tinguis por», és la paraula que trobem a l'Escltura quan Déu es disposa a parlar. A tall d'exemple, així diu a Josuè: «T'ho repeteixo: sigues ferm i decidit, no tinguis por, no t'acovardeixis. Jo, el Senyor, el teu Déu, seré amb tu arreu on aniràs» (Js 1,9). Una paraula que, sobretot, trobem en el profeta Isaïes, en aquell cant de consol de Déu al seu poble, i que llegim en aquests dies previs al Nadal: «Puja en una muntanya ben alta, tu que portes bones noves a Sió; alça ben forta la veu, tu que portes bones noves a Jerusalem. Crida, no tinguis por!

Digues a les viles de Judà: "Aquí teniu el vostre Déu!"» (Is 40,9).

Hem guarnit el Nadal amb tantes coloraines, amb tantes bombolles de cava, amb tantes cançons de bressol, que li hem perdut la por. I, tanmateix, quan l'àngel visita Maria per fer-li la proposta de ser mare de Jesús, li diu: «No tinguis por» (Lc 1,30). I quan l'àngel del Senyor anuncia el naixement del Messies als pastors, els diu: «No tingueu por» (Lc 2,10).

L'anunci de Nadal tal com el celebra el món, o, fins i tot, el simple anunci de Nadal que demana més pau o més justícia..., o que mira d'acarar la pobresa de molts..., aquest anunci no té necessitat de la monició prèvia que digui: «No tinguis por.» Al cap i a la fi tot es juga entre els homes. Però quan el qui neix pobre és Déu, quan és Déu mateix qui reclama justícia entre els homes i urgeix la pau entre els seus fills, ni que ho faci des de Betlem, ens agafa una mena de tremolor, perquè veiem que acabarà capgirant els nostres plans. Llavors, convé tenir a la vora algú que et repeteixi: «No tinguis por.»

M'ho deia un noi que s'està plantejant entrar al Seminari: «Quan Déu et crida, tots els teus plans trontollen. Aleshores, necessites tenir una veu que et digui: "No tinguis por." Però a mesura que et deixes prendre per Ell, la por desapareix i comença a envair-te una pau ferma, inefable.»

Arribem a Nadal. Enguany, enmig de la pandèmia, és certament un Nadal diferent. Però malgrat les incerteses de l'hora present, Déu posa la petja a la terra dels homes. Déu s'acosta a cada home i a cada dona i ens diu: «No tinguis por.» Davant l'Infant de Betlem no tinguem por de confessar-lo Déu, per més que tiri per terra els nostres programes i que aquesta confessió no entri en molts dels esquemes ambientals d'avui. Davant l'Infant de Betlem no tinguem por de repetir: «Vós sou l'únic sant, vós l'únic Senyor, vós l'únic Altíssim.» És el Nadal que anuncia l'Església. És el Nadal del nostre baptisme. El d'enguany potser serà el Nadal més autèntic que mai hàgim viscut. Sant Nadal a tots!

Ben vostre.

**JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El Nadal dels pobres

L'essència del Nadal consisteix a celebrar i compartir en família el naixement de Jesús. Lamentablement, ens pot passar que, enlluernats pel consumisme, oblidem aquesta essència.

El Nadal pot esdevenir una cosa molt diferent: una aglomeració confusa de compres i vendes, embolicar i desembolicar regals per satisfer il·lusions efímeres. El Nadal arriba embolcallat d'un soroll constant que ens allunya del silenci interior que tots necessitem per celebrar la vinguda de Crist.

Els pobres, que viuen en la misèria, de vegades al carrer o en habitatges sense condicions, o aquells que estan sols i malalts, poden arribar a viure la llum del Nadal com un malson. Envoltats d'abundància a la qual no poden accedir, se senten encara més pobres i estigmatitzats, senten el fred de l'hivern al cos i al cor.

Jesús també va néixer en la misèria i en la soledat, en un pessebre brut i pudent. Jesús va venir com a Redemptor pobre; es va fer pobre per enriquir-nos amb la seva pobresa (cf. 2 Co 8,9). No va ambicionar res, no es va aferrar a cap bé material. Es va fer pobre per amor a tu i a mi, per amor a tots els que ens envolten. Podia haver triat la riquesa o el poder dels homes, però va triar néixer pobre. Va triar la debilitat i la dependència. Va triar els indigents, els indefensos, els empobrits, els abandonats, els malalts, els migrants, els que passen gana, els expulsats de la societat... Jesús sempre va ser amb ells. Jesús ens mostra com Déu sent debilitat per tot aquell que se

sent fràgil, pobre, exclòs...

En efecte, el rostre de Déu que Jesús ens revela és el d'un Pare generós que ofereix esperança als que no tenen res. Per això és el Déu dels pobres, perquè ha fet una opció preferencial per ells. Els va convertir en fills predilectes. Déu coneix les seves penes, els pren en les seves mans i els torna el valor, la força i la dignitat. ¡Que bo i necessari és reconèixer les nostres pobreses i fragilitats!

Potser, si recordéssim que els pobres estan fets a imatge i semblança de Déu no patirien el nostre menyspreu ni el de la societat. Per això, Jesús els defensa i es posa al seu costat. I així ens està ajudant a apropar-nos a Déu a través dels pobres.

Fa anys, en moltes llars es compartia el dinar de Nadal amb un pobre. Posar un plat més a les nostres taules nadalenes podria ser un entranyable regal de Nadal que podríem fer i fer-nos, perquè la immensa satisfacció d'oferir i rebre és mútua. Donar la mà i acollir els més necessitats per Nadal i durant tot l'any és, sens dubte, el regal més valuós que podem fer i és també la porta a la vida eterna (cf. Mt 25,31-46).

Benvolguts germans i germanes, us desitjo un sant Nadal en família. Aquest any el viurem en unes complexes circumstàncies com a conseqüència de la pandèmia que ens flagel·la. Enmig del dolor, celebrem el Nadal, revivim el misteri d'un Déu que s'ha fet un de nosaltres per mostrar-nos la seva tendresa i el seu amor. L'autèntic Nadal és i serà sempre font d'esperança.

COMENTARI DE LA PARAULA

De Mariam a Maria, canvi de nom motivat per l'anunci de l'àngel Gabriel

L'anunci de la concepció de Jesús està emmarcat pel Còdex Beza amb la menció, en forma de quiasma, «el sisè mes | el mes sisè», i assenyalat amb el canvi de nom de la noia, «Mariam» (forma aramea, nom de la germana d'Aaron, profetessa, Ex 15,20), abans de l'anunciació, pel de «*Maria*» (forma grecitzada), després de la salutació de l'àngel Gabriel; el text usual llegeix sempre «Mariam»: el canvi de nom indica el canvi profund que ella ha experimentat. Pel que fa al número sis, tan recalcat, ens trans-

GLÒRIA MONÉS

porta a la primera menció en la Bíblia (Gn 1,31), al sisè dia de la creació de l'home. El nom de Josep, «que tenia per nom», no és un nom propi, sinó un àlies: la intenció de Lluc és connectar-lo amb el patriarcar Josep, fill de Jacob, venut com a esclau pels seus germans. D'altra banda, Maria serà qui posarà al seu fill el nom de Jesús, *Jahvé salva*, per indicació de l'àngel, a diferència de Zacaries, que posà al seu fill el nom de Joan, també per indicació de l'àngel, trencant amb la tradició familiar. Maria pregunta a l'àngel: «Com es farà això, si no conec cap home» capaç de donar-me un fill que «serà Gran i s'anomenarà Fill de l'Altíssim»? A Jesús li correspondrà l'herència de David, a través de Josep, però el tron no l'assolirà pel fet de pertà-

nyer a la seva nissaga, sinó per decisió divina: «el Senyor Déu li donarà» (no diu heretarà) «el tron de David». En la persona de Jesús es complirà la promesa dinàstica (2Sa 7,12), però ell no serà el fill/successor de David (Lc 20,41-44), sinó «el Fill de Déu» (1,35). El contrast entre Maria, una noia jove, tot just desposada, que encara no conviu amb el seu marit, i Elisabet, vella i estèril, és intencionat: les dues dones abraçen el passat, envellit i estèril, i el futur, jove i fecund d'Israel, i és que «no hi ha cap cosa impossible per a Déu», quan els humans diem que no hi ha res a fer. Maria s'ha obert plenament a l'escolta de la paraula. L'àngel s'aparta d'ella un cop acomplerta la missió.

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

De què ens parla 1Co 15,29?

«Si els morts no ressusciten, què aconseguirien els qui es fan batejar en lloc dels qui ja han mort? Per què fer-se batejar en lloc d'ells?» (1Co 15,29).

Pau va portar el missatge cristià fins a Corint entre l'hivern del 50 i l'estiu del 52. La carta de la qual forma part aquest verset la va escriure des d'Efes un temps després (any 55 o 56), sembla que en resposta d'una carta anterior que no s'ha conservat. En ella responia alguns dubtes sorgits, entre els quals destaca la resurrecció dels morts (1Co 15).

La dificultat de la comunitat en acceptar la resurrecció plena de la persona fa que Pau expressi amb insistència que «si no hi ha resurrecció dels morts, tampoc Crist no ha ressuscitat» (1Co 15,12b); la fe en la resurrecció la contrasta amb les conseqüències de la seva negació i alhora referenciant la natura del cos ressuscitat (*cos espiritual*). És en el cor d'aquesta explicació que trobem el v. 29, difícil d'interpretar. S'han plantejat lectures diferents, com que tingui un sentit metafòric connectant amb els versets 30-32, o que s'evocui el desig de retrobament amb els familiars morts. De tota manera, és possible que es tractés d'una pràctica present en la comunitat, en què alguns dels seus membres es batejaven en nom de difunts de la pròpia família o d'amics perquè poguessin ser participants de la vida eterna. Es podria parlar d'un baptisme vicari, una mena de ritual d'intercessió de caràcter simbòlic, que posava en relleu el dubte en la resurrecció. Pau no valora la pràctica, però en destaca l'absurditat si no hi ha fe en la resurrecció dels morts, si no hi ha fe en Crist i en la seva victòria sobre la mort (1Co 15,3-5).

Us desitjo un molt bon Nadal!

PER A CONSULTES:

REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge IV d'Advent

Lectura primera

2Sa 7,1-5.8b-11.16

El regne de David es perpetuarà davant el Senyor

Lectura del segon llibre de Samuel:

Quan el rei David s'hagué traslladat al seu palau, després que el Senyor l'hagué deixat en pau de tots els enemics que tenia al voltant, digué al profeta Natan: «Mira, jo visc en un palau de cedre, mentre l'arca de Déu està en un envelat.» Natan digué al rei: «Ves, fes tot el que es proposi el teu cor; tens amb tu el Senyor.» Però aquella nit Natan rebé aquesta paraula del Senyor: «Vés, digues a David, el meu servent: Això diu el Senyor: Tu m'has de fer un casal per residir-hi? Jo t'he pres del clos del ramat, de guardar les ovelles i les cabres, per fer-te cap del meu poble Israel. He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat els teus enemics i t'he donat una anomenada com la dels més famosos de la terra. He destinat un lloc per al meu poble Israel, l'hi he plantat perquè hi visqui sense por, i no l'oprimiran més els perversos com ho havien fet abans, durant el temps en què vaig enviar jutges per governar Israel, el meu poble. A tu, et deixaré en pau de tots els teus enemics. I ara el Senyor t'anuncia que et farà un casal. Quan t'arribarà l'hora de reposar amb els teus pares et donaré per successor un descendent, sortit de les teves entranyes, i consolidaré el seu regne. Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill. El teu casal, la teva dinastia, es perpetuarà davant meu, el teu tron es mantindrà per sempre.»

Salm responsorial

88

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, mantinc la fidelitat en el cel.»

R. Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.

He fet aliança amb els meus elegits, jurant a David el meu servent: «T'he creat per sempre una dinastia, mantindré per tots els segles el teu tron.» *R.*

Ell em dirà: «Sou el meu pare, el meu Déu i la roca que em salva.» Mantindré per sempre el meu amor, la meva aliança amb ell serà perpètua. *R.*

Lectura segona

Rm 16,25-27

Ha sortit a la llum el pla de Déu, amagat en el silenci dels segles

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans: Glòria a aquell qui té el poder de confirmar-vos en la bona nova que us anuncio, en allò que proclamem de Jesucrist, que és la revelació del pla de Déu, amagat en el silenci dels segles, però que ara ha sortit a la llum, per la decisió del Déu etern, d'acord amb els escrits profètics, i ha estat posat a l'abast de tots els pobles perquè siguin obedients a la fe. Déu és l'únic ple de saviesa. Glòria a ell eternament per Jesucrist. Amén.

Al·leluia

Lc 1,38

Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

Evangelí

Lc 1,26-38

Déu t'ha concedit el seu favor i tindrà un fill

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un missetge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.» Ella es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així.

Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindrà un fill i li posarà el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi.» Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser, això, si jo no tinc marit?» L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible.» Maria va respondre: «Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.» I l'àngel es va retirar.

📅 Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIAL II)

TEMPS D'ADVENT

(SALTERI: SETMANA 4)

Desembre

20. DIUMENGE

Diumenge IV d'Advent, Morat. Lectures: 2 Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Romans 16,25-27 / Lluç 1,26-38

SANTORAL: Benjamí, patr.; Domènec de Silos, ab.; Macari, prev. i mr.

21. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Càntic 2,8-14 / Salm 32 / Lluç 1,39-45

SANTORAL: Glicerí, prev. i mr.; Pere Canisi, prev. i doctor; Severí, b. i mr.; Temístocles, mr.

22. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: 1 Samuel 1,24-28 / Salm 1 Samuel 2-8 / Lluç 1,46-56

SANTORAL: Francesca-Xàviera Cabrini, rel. i fund.; Helena, rel.; Zenó, mr.

23. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Malaquies 3,1-4;4,5-6 / Salm 24 / Lluç 1,57-66

SANTORAL: Joan de Kety, prev.; Sèrvul el Paralític; Victòria, vg. i mr.

24. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: 2 Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Lluç 1,67-79

SANTORAL: Adela, ab.; Delfí, b.; Irmina, rel.

Comença el temps de Nadal

25. DIVENDRES

Nadal del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18

SANTORAL: Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.

26. DISSABTE

Sant Esteve (F), Vermell. Lectures: Fets 6,8-10;7,54-60 / Salm 30 / Mateu 10,17-22

SANTORAL: Dionís, p. i mr.; Zòsim, p.

👤 El Sant 20 DESEMBRE

Sant Domènec de Silos

En contra del que sovint es pensa, la vida de l'Església en el passat no sempre va ser intensa i exuberant. Fins i tot en plena edat mitjana les vocacions de vegades eren poc nombroses i alguns monestirs havien de tancar. Per això van caldre figures com ara sant Domènec de Silos (c. 1000 – 1073), que va revifar materialment i espiritualment aquest famós cenobi castellà.

De família humil, de petit havia fet de pastor, va entrar al monestir de Sant Emilià de la Cogolla, del qual va arribar a ser prior. Al capdavant d'aquesta comunitat va entrar en conflicte amb el rei de Navarra i es va exiliar als dominis del rei de Castella, concretament al monestir de Silos. Encara que aquest cenobi era relativament nou, només hi havia sis monjos, feia temps que no hi entraven vocacions i econòmicament no se sostenia. Sant Domènec es va encarregar de revifar-lo: va aconseguir donacions amb les quals va renovar arquitectònicament el recinte, alhora que reforçava la formació i la vida espiritual de la comunitat i la convertia en un centre religiós i de producció d'art sagrat. També es va preocupar de satisfer les necessitats de la població més pobre i de pagar els rescats dels cristians captius en terres islàmiques. Autor de miracles, ben aviat va ser venerat com a sant per tot Castella.

Des de Betlem fins a casa, passant per Greccio

EMILI VILLEGAS ARTACHO
Delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia d'Urgell
mossenemili@gmail.com

A pocs dies de rebre la joiosa festa de Nadal, els tradicionals pessebres inunden els nostres temples parroquials i també casa nostra. Aquesta és una tradició amb més de vuit segles d'història que començà gràcies a sant Francesc d'Assís a la localitat italiana de Greccio. Precisament, fa poc més d'un any, en aquesta mateixa localitat, el papa Francesc va signar la carta apostòlica *Admirabile signum*, que parla del significat i del valor del pessebre durant el temps de Nadal.

Segons aquest document, sant Francesc d'Assís tornava de Roma el 29 de novembre de 1223. Després del seu viatge a Terra Santa, les grutes de Greccio li recordaven de manera especial els paisatges de Betlem i és possible que a Roma quedés impressionat pels mosaics de la basílica de Santa Maria la Major que representen el naixement de Jesús, just al costat on es conservaven, segons una antiga tradició, les fustes del pessebre.

Quinze dies abans de Nadal, Francesc va demanar a un home d'aquell lloc que l'ajudés a complir el seu desig: «Celebrar la memòria del Nen que va néixer a Betlem.» I és que sant Francesc volia contemplar amb els seus propis ulls el que Déu va patir en la seva invàlida de nen i com va ser reclinat al pessebre entre el bou i l'ase. Perquè, tal com remarca el papa Francesc, el pessebre no només ajuda a reviuir l'es-

deveniment de Betlem sinó que també manifesta la tendresa de Déu, que essent creador de l'univers, s'abaixa fins a la nostra petitesa.

Aquest home va fer realitat el desig del *poverello* d'Assís que el 25 de desembre va acudir acompanyat d'altres frares franciscans i d'homes i dones d'aquella regió on trobaren el pessebre. Tots els assistents foren testimonis d'una alegria indescriptible davant d'aquella escena de Nadal i celebraren solemnement l'Eucaristia. Cal remarcar, però, que aquest primer pessebre no tenia figuretes sinó que va ser realitzat i viscut per tots els presents.

Tan important és, doncs, el costum de fer el pessebre a Itàlia que durant els meus anys d'estudi a Roma vaig descobrir una entranyable tradició: beneir la figura del nen Jesús. El papa sant Pau VI ho va fer per primera vegada durant l'*Angelus* del 21 de desembre de 1969. Des de llavors, els seus successors, i fins i tot les comunitats parroquials, han aprofitat el tercer diumenge d'Advent per realitzar el mateix sacramental.

Per què no anem a «empipar» el mossèn de la parròquia perquè beneixi la nostra figura del nen Jesús? Serà una bona forma de fer arribar la benedicció de Déu a les nostres cases i així puguem, en paraules del papa Francesc, «sentir» i «tocar» la pobresa que el Fill de Déu va escollir per a ell mateix en la seva encarnació.

Ruth travel

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

INFORMACIÓ I RESERVES:

Tel. 93 4673244

info@ruthtravel.es / www.ruthtravel.es

PRIMAVERA 2021

Pelegrinatge a Roma amb motiu de l'Any de Sant Josep. AUDIÈNCIA PAPAL

PRIMAVERA 2021

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

DEL 26 D'ABRIL A L'1 DE MAIG

PELEGRINATGE MARIÀ AL SANTUARI DE GUADALUPE (autocar)

PRIMAVERA 2021

PELEGRINATGE A L'ÚMBRIA "EL CAMÍ DE SANT FRANCESC"

DEL 9 A 16 DE JUNY

RUTA XACOBEEA «ANY SANT 2021» SANTIAGO DE COMPOSTELA + PORTO (autocar)

NOTA: Tot el contingut dels nostres viatges ha estat adaptat i actualitzat, seguint els protocols establerts contra el COVID-19, per tal d'oferir als nostres viatgers la màxima seguretat.

Ara, més que mai, cal viatjar amb bona companyia i amb els millors professionals. Club + Amics i Ruth Travel continuem al teu costat.

DEL 18 AL 25 D'AGOST

LA GRAN RUTA SUÏSSA: NATURALESA ALPINA I TRADICIÓ (autocar)

A FRANÇA visitarem ANNENCY i la ciutat santuari de PUY EN VE-LAY. **A SUÏSSA** gaudirem dels meravellosos paisatges de llacs, cims i cascades alpines. Ascensió en l'únic telefèric rotatiu d'Europa al MONT TITLIS i la seva glacera, navegació pel LLAC DELS QUATRE CANTONS, rutes escèniques per carreteres panoràmiques visitant ciutats patrimonials com GINEBRA, LAUSANA, BERNA, LUCERNA, ZURIC i molt més.

Pessebre de la Família Josefina a Catalunya

REDACCIÓ

Els Missioners de Sant Josep del Pare Vilaseca han volgut promoure la unitat i l'esperit de la Família Josefina a Catalunya, en la projecció d'un any jubilar (2021-2022) per celebrar els deu anys de la seva presència a Igualada, mitjançant la creació i exposició d'un pessebre de grans dimensions que, aquest any, han ubicat a la quasi-parròquia de Fàtima. Cal recordar que l'any passat es va exposar a la Poble de Claramunt.

Carlos Cardozo és l'artista creador de més de dues-centes peces, realitzades en porexpan i materials reciclats, que recreen diverses estampes que recorden el naixement de Jesús a Betlem. Ell i el seu grup de col·laboradors han treballat per dur a terme aquesta obra, que respon a l'afany evangelitzador dels missioners.

Els Missioners de Sant Josep del Pare Vilaseca són una congregació, fundada per l'igualadí Josep Maria Vilaseca el 1872 a Mèxic, amb l'objectiu de promocionar el culte a sant Josep, l'evangelització, preferentment dels pobres i indígenes, i l'educació de la infantesa i la joventut.

El pessebre es pot visitar fins al 2 de febrer del 2021, de dilluns a dissabte, de 10.00 a 13.00 i de 17.00 a 20.00. L'entrada és un euro. Els fons recaptats seran destinats al manteniment de l'església i a la missió dels Missioners Josefins a Etiòpia.

Per tal d'evitar el risc de contagi del Covid-19, el local compta amb totes les mesures de seguretat i prevenció aconsellades per les autoritats.

Carlos Cardozo és l'artista creador de més de dues-centes peces que recreen el naixement de Jesús a Betlem

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Nadal trist?

Restriccions de moviment, pandèmia, limitació de trobades familiars... Agrairia unes consideracions per viure aquest Nadal amb una mica d'alegria.

De motius de tristor, en tenim molts per desgràcia. A Tremp estem profundament entristits pels efectes de la pandèmia a la residència d'avis, on ens han deixat tantes persones estimades, sumint en la tristesa moltes famílies i el conjunt de la ciutadania.

Els cristians hem de saber viure la nostra fe en les circumstàncies que ens toca viure i això comporta saber plorar amb els qui ploren. Però això no exclou poder viure les festes nadalenques amb una serenor d'esperit i una «santa alegria» que brolla de la consciència que el Senyor és amb nosaltres i que il·lumina tots els nostres dies, els bons i els dolents. He llegit un conte de Nadal de Natalia Sanmartin, que us recomano. El protagonista, un noi orfe, fa un camí de recerca de Déu i pregària, que el porta a la llum de la fe que tot ho il·lumina i transfigura. Ens fa veure que les nostres celebracions cristianes no s'acaben d'entendre i de viure sense fe, oració i recerca de Déu. Molt oportú en aquests temps. Què podem fer? Viure aquest Nadal de manera molt essencial. En la fe i la caritat. No hi haurà grans reunions familiars, però podem fer-ho en la família més íntima i comunicant-nos amb el proïsme d'altres formes, atenent especialment els qui viuen sols. Mirem de participar a les celebracions litúrgiques de la parròquia. Cal que ens retrobem i acudim a la santa missa. Ho necessitem més que mai. I, en la mesura de les possibilitats de cadascú i de cada família, siguem solidaris. Les parròquies necessiten l'escalf i ajut dels fidels en aquests moments. No deixem de fer el nostre ajut a través de Càritas a tantes persones i famílies que han quedat en una situació fràgil i vulnerable. Estic convençut que si vivim així el nostre Nadal, serà lluminós i joiós i, sobretot, molt cristià. Ja tornaran altres Nadals en què podrem fer moltes altres coses... Us desitjo un sant Nadal!

PER ENVIAR CONSULTES AL DR. MATEO:
elconsultori@hotmail.com
Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

Sentiments en l'Advent

Temps d'Advent, temps d'espera i d'esperança. La paraula ve del llatí: *Ad-venio*, «arribada», «vinguda». I l'Església la col·loca com a «temps fort» en la seva litúrgia, en les seves vivències religioses.

L'Advent recorda, prepara i celebra la vinguda històrica del Messies. Sant Bernat de Claravall ens parlava de les tres «vingudes» de Crist.

Primera vinguda: la «vinguda històrica», el naixement de Jesús al portal de Betlem, fa més de vint segles. El Nadal, la Nativitat. «I el Verb es va fer carn i habità entre nosaltres.» Déu posa la seva tenda de campanya a les entranyes de la humanitat. Gloria Fuertes va plasmar la Gran Notícia en uns versos entranyables: «*Quando todas las esperanzas estaban enterradas, / todas las fuentes secas, / todas las preguntas calladas, / todos los fuegos apagados, / entonces, en medio de la noche, / la débil fuerza de una semilla, / rompió la costra de la tierra.*»

Segona vinguda: la «vinguda final» de Crist, anunciada a l'evangeli, «en glòria i majestat». Però no passa res. No hi ha cap por. Ens ho ha dit el papa Francesc: «Déu jutja estimant.»

Tercera vinguda: la «vinguda intermèdia» de Crist, la que té lloc en aquests dies, la que «vivim» en la vida sacramental, en l'Eucaristia, en la sagrada comunió, rebent el seu Cos i la seva Sang. Jesús ens ha deixat la seva Paraula i la seva Presència.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Salvem el Nadal!

Aquest és el repetit missatge de polítics, sanitaris, economistes, treballadors, ciutadans, etc. Cada grup, amb uns objectius i des d'un punt de vista diferent.

Les autoritats imposen restriccions de mobilitat, ens limiten les reunions familiars i els esdeveniments multitudinaris per evitar contagis; els comerços busquen salvar la crisi econòmica amb la seva obertura; el personal sanitari, esgotat i preocupat, adverteix que podríem arribar a una tercera onada de Covid. Tot això són factors externs que sí que es poden solucionar amb mesures prudentes i ajudes als que han hagut de tancar els seus negocis o que s'han quedat sense feina.

#Salvarelnadal és un missatge que pot portar a un estrès sense sentit, perquè el Nadal, en la seva essència, no necessita ser salvat. Nadal vol dir naixement, i el que celebrem és el naixement del fill de Déu, que va venir a salvar-nos i assumir la humanitat per apropar-nos a Déu. Hi haurà Nadal al cor de tots els que s'alegren pel naixement de Jesucrist.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat

Advent, temps per esperar

Fa poc més de dos mil anys, una dona juntament amb el seu espòs empenien un viatge per raons estadístiques. S'havia de fer un cens, un recompte i, per aquest motiu, Josep, acompanyat de la seva esposa Maria, va haver de baixar a Betlem. Va ser un viatge difícil. Ella estava embarassada. El Nen no va néixer a la casa familiar, sinó que va venir al món en un estable llunyà. Els familiars, amics i veïns dels esposos no van poder anar a conèixer el Nen ni

van poder felicitar els seus pares. Un cens els havia separat.

Enguany un nou cens, una estadística, ens separarà dels nostres familiars i amics a l'hora de celebrar el Nadal. Les notícies són esfereïdores: milers de morts, de contagiats, de persones ingressades, percentatges, recomptes, estadístiques... i darrere d'aquestes xifres hi ha persones amb noms i cognoms.

A tot això, cal afegir-hi l'augment de l'atur, la incertesa pels autònoms, el tancament de negocis, les persones que es juguen la vida al mar per arribar a Europa, les guerres que continuen... Sembla que no hi ha motiu per a l'esperança. Ens encaminem a un Nadal diferent. Per als cristians aquesta esperança és la vinguda de Déu que es fa home enmig nostre.

Aquest temps d'Advent i els dies de Nadal no seran dies fàcils. Malgrat la pandèmia i, enmig de la pandèmia, busquem la manera d'esdevenir signes d'esperança fent-nos personatges actius en els nostres pessebres quotidians! Bon Nadal!

JOAN-MARIA RADUÀ HOSTENCH
Barcelona

No hauria d'estranyar a ningú

No hauria d'estranyar a ningú que els que volen ser bons pares cristians exigeixin a l'Estat les ajudes necessàries per a l'existència de col·legis cristians i catòlics on poder confiar l'educació dels seus fills.

No hauria d'estranyar a ningú que els que volen ser bons pares cristians exigeixin a l'Estat que els centres docents públics, a l'accés del qual tenen dret ells i els seus fills, ofereixin l'assignatura de Religió com una altra més.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

 Poemes

El Nadal d'avui

Portal de Betlem i del miracle,
que aquesta nit guardes amb goig
el secret esperat de tants segles:
«Jesús neix en el nostre món!»

Quina llum més clara l'envolta!
És la que ens fa a tots germans,
és la que ens diu amb veu forta:
«En aquest món tots som iguals!»

Per què ens costa tant seguir-la?
Per què separem negres de blancs?
Per què tu ets dels meus i jo, dels altres?
Per què no ens mirem com a iguals?

Aquest any també el pessebre,
té una cova que és d'enderroc.
Les parets són grises i brutes
i estan totes plenes de pols.

Les figures miren amb tristesa,
tenen en el semblant la por.
El terrorisme, la migració i la guerra,
els oprimeix molt a tots, el cor.

I encara una altra tristor
envolta tothom en el món.
És una terrible pandèmia,
que ens omple de plors i dol.

Però escoltem els àngels que canten:
«Pau aquí... i a tot arreu!»
Això és el desig més fervent
d'aquest petit Infant, home i Déu.

Nadal és fer que arribi a la Terra
l'amor i la tendresa de Déu.
És fer que la Humanitat sencera
s'estimi i ajudi sempre i a tot arreu.

És no perdre mai l'esperança!
És caminar sempre endavant!
És saber que Déu és dels nostres!
«Joia al cor! Avui és Nadal!»

MONTSERRAT LLOPART
Barcelona

Nit de Nadal

Cançons de bressol
les ones s'encalmen
bressades d'amor.
Ni veles, ni xarxes.

És freda la nit
hi ha una llum estranya.
L'aigua blau marí
s'ha tornat més mansa.

La llum dels estels
damunt de la platja
n'ha fet un verger
de flors i esperances.

Per un món més just
proclamen els àngels:
Ha nascut Jesús,
el Noi de la Mare.

LLEONARD DEL RIO I CAMPMAJÓ
Igalada

RIFER ROCAFER

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

BON NADAL

COLUMNA DIGITAL AUTOAMPLIFICADA

COBREIX FINS A 30 METRES

NOVETAT

FOCUS
Distància coberta a l'aire lliure: max. -30 m

ANGLE
Àngulo d'incidència màx. -45 m

DELEGACIÓ GIRONA:

C/Canonge Dorca 37
17005 Girona
Tel: 972.22.01.55
Fax: 872.033.718
info@rifersl.com

DELEGACIÓ BARCELONA:

C/Llull 321, edifici cinc 22@
08019 Barcelona
Tel i fax: 93.311.72.01
info@rocafer.com

DELEGACIÓ TERRASSA:

Tel. 616.90.90.01

Per campanes de qualitat no és fàcil, és tot un art...

MAC

L'humorista gràfic Quique publica «La Bíblia vista amb humor», editat pel CPL

«Amb els meus dibuixos vull oferir una mica d'alegria»

Enric Arenós —més conegut com a Quique— (Vila-real, Castelló, 1941) és un humorista gràfic que ha publicat al llarg de la seva llarga i reeixida trajectòria professional més de 30.000 dibuixos. Col·labora cada setmana a *Catalunya Cristiana*. Ara acaba de publicar un nou llibre, *La Bíblia vista amb humor*, editat pel Centre de Pastoral Litúrgica. Es tracta d'un recull de les il·lustracions de temàtica bíblica que en el seu moment van aparèixer al nostre setmanari.

Vostè és col·laborador habitual de *Catalunya Cristiana* des de fa deu anys...

I ja en són uns quants! Jo vinc d'una llarga tradició col·laborant amb els meus dibuixos d'humor a revistes cristianes. Vaig començar a *Vida Nueva* l'any 1968 amb Pérez Lozano de director, seguint després sota la batuta d'altres directors, com ara Martín Descalzo i Pedro Miguel Lamet, fins a arribar a la publicació d'uns 5.000 acudits durant quaranta-dos anys. Després he treballat per a unes quantes revistes cristianes més, fins a col·laborar cada setmana a *Catalunya Cristiana*, on em queda poquet per arribar a les 500 vinyetes publicades.

Què significa per a vostè treballar a *Catalunya Cristiana*?

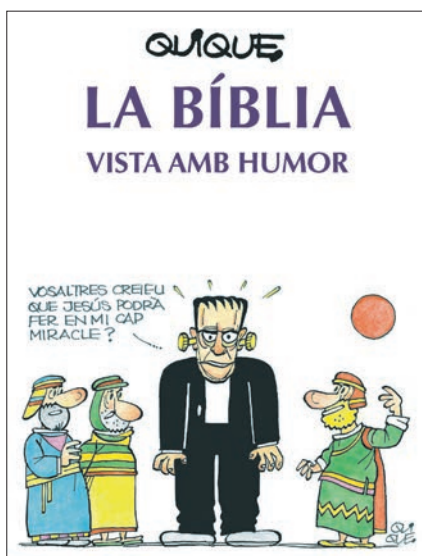
Un goig i un divertit plaer. Aquest setmanari té un contingut molt atractiu i divers, amb una maquetació molt àgil i seccions per a tots els gustos. En cada número procuro estar a l'altura del que suposa compartir amb els lectors un espai que ja ho diu tot amb el títol: «Amb bon humor.»

Com definiria les seves il·lustracions?

«Recullo els moments bíblics més coneguts i els presento sota el prisma de l'humor»

Dues de les divertides il·lustracions que surten al volum.

Portada del nou llibre de Quique.

Des de la reflexió i l'humor intento «comentar», a través de dibuixos i de ninots que diuen la seva i sempre des del respecte, aquelles qüestions religioses o socials que em criden l'atenció. Mai no busco temes amb molta complexitat perquè vull que el missatge sigui clar, que el dibuix sigui capaç de transmetre simpatia, encara que el tema denunciï situacions injustes. Per això, les cares i els nassos estan exagerats. M'inclino per l'humor a favor dels dèbils, dels socialment menyspreats, i vaig contra els poderosos, aquells que exerceixen el domini i la riquesa. Dins d'aquest món, de vegades entristit i compungit, procuro oferir una mica d'alegria, ajudat pels personatges

dibuixats amb humor. Ah! i molt important: que el missatge i la ironia arribin al lector amb la seva coparticipació. Sense complicitat, estic perdut.

El llibre *La Bíblia vista amb humor*, editat pel CPL, és un recull de 222 dibuixos sobre l'Antic i el Nou Testament que s'han publicat al nostre setmanari.

Editat en català i castellà, recull els dibuixos dels passatges més coneguts de la Bíblia que han estat publicats a *Catalunya Cristiana*. De l'Antic Testament, el llibre fa un recorregut des de la Creació passant pel paradís, Noè i el diluvi, Babel, Sodoma, els patriarques, Josep i el faraó, Moisès, Samsó, reis, profetes, etc. Pel que fa al Nou Tes-

«Des de la reflexió i l'humor, intento "comentar" aquelles qüestions religioses o socials que em criden l'atenció»

tament, abasta des del naixement de Jesús i la seva infància fins a l'edat adulta, amb els deixebles, miracles, paràboles i situacions que permetien tractar-les amb humor, però sempre amb respecte i mirament. La passió i la mort de Jesús no formen part d'aquest llibre, naturalment.

Com és el procés creatiu d'una il·lustració humorística de temàtica bíblica?

Començo buscant els passatges més populars de tot el llibre sagrat i, després de fer-ne una lectura amb molta cura, trio els esdeveniments més propicis per aconseguir, mitjançant la ironia o la mordacitat, l'humor suficient per inventar un acudit amb el dibuix apropiat.

Gaudirà el lector amb aquest llibre?

Està fet amb aquesta intenció. Recollir, ordenats, els moments bíblics més coneguts i presentar-los sota el prisma de l'humor, però també de la reflexió divertida. És una mirada diferent.

El llibre compta amb un pròleg, escrit pel P. Josep Miquel Bausset, monjo de Montserrat, i un epíleg, del

nostre director, Mn. Jaume Aymar.

Efectivament. El pare Bausset ha complert totes les expectatives, i més encara. S'ha capbussat dins dels textos bíblics per extraure i comentar aquells que ens parlen de l'alegria i fins i tot del riure. De l'Evangelí ens recorda que és una paraula que significa *bona notícia* i, per tant, *notícia joiosa*, i que Jesús va prometre als seus deixebles quan el tornessin a veure després de la passió, que «el vostre cor s'alegrarà». Escriu una frase molt afalagadora: «Els dibuixos de Quique (que el Papa hauria de conèixer) són com un aire fresc que ens empelta d'esperança.» L'epíleg de mossèn Aymar diu que aquests acudits són «un bàlsam que ens convida a llegir el Llibre dels llibres d'una altra manera, més humana i més divina». Ja no es pot demanar més.

Pensa que l'humor és un ingredient essencial per viure la fe?

I tant! Davant de tots els misteris que ens envolten, nosaltres som unes criaturetes de Déu que, gràcies a la fe, intentem no anar ensopegant més del necessari.

Catalunya Cristiana, un mes gratis

Ara, si encara no estàs subscrit a *Catalunya Cristiana*, et regalem un mes perquè la rebis, te n'enamoris i t'acabis de convèncer.

Tant si ets una parròquia, una entitat o un particular, truca'ns al **934 092 770** o envia'ns un mail a unmesgratis@catalunyacristiana.cat i et regalem un mes de subscripció. La rebràs setmanalment i de manera gratuïta.

S'ha presentat el llibre «El cant de la Sibil·la a la catedral de Barcelona»

Roser Blanch

Excels patrimoni immaterial

El cant de la Sibil·la es representa abans de la missa del Gall.

La seu barcelonina va acollir, el 30 de novembre, la presentació, via *streaming*, del llibre *El cant de la Sibil·la a la catedral de Barcelona*, finançat per la Direcció General de Cultura Popular i Associacionisme Cultural en edició conjunta entre el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Ficta Edicions, el Cor Francesc Valls i la catedral de Barcelona.

L'acte va comptar amb un concert del Cor Francesc Valls, que va interpretar una selecció de melodies del cant de la Sibil·la encarregades a compositors contemporanis al llarg dels darrers deu anys, les quals apareixen en el llibre juntament amb les de tradició històrica. A més, es va poder escoltar en primícia la d'enguany, obra del compositor Marc Timón. La mezzosoprano Mariona Llobera, en el paper de Sibil·la, va cantar les estrofes.

Molts van ser els ponents que van participar a la presentació, com ara Àngels Blasco, directora general de Cultura Popular i Associacionisme Cultural, del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Va assenyalar que «aquest llibre ens parla del passat, del present i, sobretot, del futur».

«Unes melodies —va dir Blasco— que fa molts segles es cantaven a la catedral de Barcelona i arreu dels Paï-

sos Catalans i que ara feliçment s'han recuperat. És un patrimoni immaterial que només es fa viu en el moment en què es canta. A partir d'ara, amb aquest volum, les partitures són a l'abast de la ciutadania per poder-les fer servir i fer-les conèixer.»

Pere Lluís Biosca, director del Cor Francesc Valls, va exposar que «el llibre simbolitza dos dels elements que ens caracteritzen: d'una banda, recuperar el patrimoni musical de la catedral de Barcelona i, de l'altra, afavorir la creació de repertori contemporani d'autors de casa nostra per a la litúrgia i, en aquest cas, també per al cant de la Sibil·la».

Segons Bernat Cabré, fundador de Ficta Edicions, «aquest projecte a l'entorn del cant de la Sibil·la respon fil per randa al que nosaltres entenem que és el nostre ofici d'editors: la recuperació i la revalorització del patrimoni històric, alhora que un estímul per a la nova creació». I va manifestar que el volum naixia «amb vocació pràctica i universal».

El Dr. Santiago Bueno, prefecte de música de la catedral de Barcelona, va cloure l'acte amb paraules d'«agraïment i admiració per l'excel·lència d'aquest cor nostre, el Francesc Valls, que hem pogut comprovar», mentre destacava que «la música ens eleva l'esperit».

María Fidalgo Casares és doctora en Història de l'Art i especialista en l'obra de Ferràndiz

«Ferràndiz aconseguia amarar els seus “christmas” d'una aura mística»

MAC

Joan Ferràndiz Castells (Barcelona, 1917-1997) ha passat a la història com l'il·lustrador més popular de targetes de Nadal, fins al punt d'esdevenir tot un referent iconogràfic. Els seus *christmas* irradiaven una tendresa i calidesa mai vistes fins aleshores. Parlem amb María Fidalgo Casares, doctora en Història de l'Art i especialista en l'obra del mestre Ferràndiz.

Durant molts anys era inimaginable un Nadal sense rebre (o enviar) una targeta de Nadal il·lustrada per Ferràndiz.

Totalment. Dels anys seixanta als vuitanta, Ferràndiz «va envair» durant dues dècades les llars nadalènques. Podríem dir que també fins i tot «físicament», ja que es feien servir com a elements de la decoració i s'exhibien damunt del televisor, d'aparadors, al costat de l'arbre... Semblava haver-hi cert orgull de mostrar als visitants —i als mateixos membres de la família— alguna cosa així com «com ens estimen, que tanta gent s'ha recordat de nosaltres en aquestes dates!».

Vostè ha escrit que «el seu valor ha transcendit l'àmbit artístic per entrar en l'esfera de l'etnoantropologia». Expliqui'ns-ho.

D'una banda, tenim el Ferràndiz il·lustrador, amb els seus valors com a artista, creador d'uns arquetips i una estètica pròpia. I de l'altra, i potser el més valuós, va ser aquest valor etnoantropològic. L'etnografia estudia els antics costums dels pobles i, en un altre

àmbit, l'antropologia es concreta en el comportament de les societats humanes. En Ferràndiz conflueixen tots dos valors, ja que va aconseguir involucrar un col·lectiu humà —en aquest cas, els infants— en un costum que fins aleshores pertanyia als adults.

«En les seves il·lustracions, Ferràndiz feia servir una llum càlida, sempre com a metàfora de la llum de Déu»

«És digne d'estudi les seves ramificacions en la nova estètica del Concili Vaticà II i els catecismes»

Ha estat l'única investigadora que ho ha posat en relleu...

Crec que és obvi. Amb aquesta participació dels infants, enviar i rebre targetes es va convertir en una mena de ritual, que unia tots els membres de la família. Fins i tot amb un procés esglaonat (elecció, compra, escriptura, signatura, enviament...), paral·lel a l'expectació de la recepció de las targetes de familiars i amics i les notícies que s'hi rebien. Cal tenir en compte que l'èxode rural havia desencadenat la dispersió geogràfica de moltes famílies i en un temps en què les conferències telefòniques eren molt cares, la targeta va esdevenir en molts casos l'única presa de contacte anual en què es relataven les novetats, com ara casaments, estudis, malalties o defuncions.

També ha assenyalat la seva importància més enllà dels *christmas*.

Era un artista polièdric que va treballar diferents disciplines. Però és que, a més, la irradiació de l'estètica de Ferràndiz va assolir una dimensió inimaginable, des de les joguines al món de les targetes de comunió, on avui dia encara continua present. També és digne d'estudi les seves ramificacions en la nova estètica del Concili Vaticà II i els catecismes.

Va ser Ferràndiz un revolucionari en l'àmbit de les targetes de Nadal? On radicava el seu èxit?

Per descomptat que va ser un revolucionari. Només cal veure les targetes anteriors, molt més clàssiques, serioses i amb les quals els infants se sentien poc o gens identificats i que se circumscrivien

al món dels adults. L'èxit de Ferràndiz va ser el seu magnetisme infantil; haver configurat un nou relat amb una estètica distinta, un tractament nou i creatiu dels àngels, de les figures sagrades i la incorporació dels animals humanitzats. Això els feia especialment atractius. Aconsegüia amarar els seus *christmas* d'una aura mística. Em resulta especialment corprendor que les conferències que faig sobre Ferràndiz s'omplen de gom a gom i la gent em transmet els seus records lligats a aquelles imatges.

A través de les seves inoblidables il·lustracions trobava la manera de transmetre els sentiments de pau, germanor i harmonia propis de les festes de Nadal?

Indubtablement. El tractament exquisit de les figures, la llum càlida —sempre com a metàfora de la llum de Déu—, les escenes secundàries intranscendents que embolcallaven els naixements, l'afecte amb què tractava tots els elements, des del més nimí fins a la Mare de Déu o l'Infant Jesús, feia impossible no entendre's en veure-les.

Caldria reivindicar la figura de Ferràndiz?

I tant! No apareix als llibres d'art, pràcticament res no el recorda i va ser l'il·lustrador més important del segle XX, plagiat constantment. Mereix una gran monografia, exposicions temàtiques, un carrer a la seva Barcelona natal i potser algunes activitats als llibres didàctics de religió. No és gaire per al qui tant va aportar, però, almenys, l'empremta de Ferràndiz no quedaria en l'oblit per a les noves generacions.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

Bon Nadal

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826

Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n

08006 Barcelona

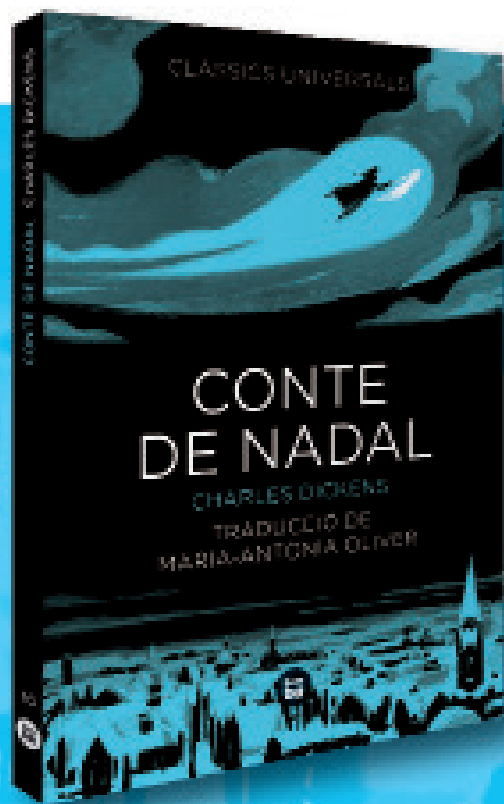
ENDAVANT!

ELISENDA
ROCA
CRISTINA
LOSANTOS

Un conte per aprendre a no dir paraulotes

+7
anys

PVP
7,50€

CONTE DE NADAL CLÀSSICS UNIVERSALS

Il·lustrat per
Pep Montserrat

+12
anys

PVP
9,90€

Inclou un quadren documental sobre
l'autor, l'obra i la seva època

Segueix-nos a

#EditorialBambú

**bam
bú**
EDITORIAL

Recentment s'han vist nius de l'àguila pescadora, que no fa pas gaire era impossible veure a l'hivern.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

La migració dels ocells es veu també afectada pel canvi climàtic

És cosa ben sabuda que hi ha moltes aus europees que se'n van a l'Àfrica en el període hivernal. Des de sempre, podríem dir, és un fenomen molt observat que la gran majoria ho fa sobrevolant l'estret de Gibraltar. Ho fan perquè així passen més poc temps amb el mar sota el seu vol. Els ocells que són planadors —la majoria—, a terra aprofiten els corrents d'aire càlid, que els ajuden a mantenir-se a les altures amb menys esforç del que haurien de fer si volessin sobre la superfície marina, que no produeix aquests corrents. L'estret de Gibraltar és un indret que els ofereix quatre quilòmetres de llargada per trenta d'amplada, i per això la gran majoria dels que emigren d'Europa va a l'Àfrica sobrevolant-lo. El 80% d'aquests migradors travessen l'estret de nit, perquè així eviten la radiació solar i tenen una atmosfera més fresca i més estable, i, a més, de dia molt sovint es trobarien amb vents molt molestos per al seu vol. S'ha calculat que són entre 30 i 50 milions els ocells que travessen l'estret cada tardor. Els rapinyaires són uns 350.000; les cigonyes, unes 160.000; els milans, cap a 200.000, i no cal especificar els altres grups, que arriben fins a ocells força petits del grup dels passeriformes.

Com s'han fet aquests recomptes? A Tarifa (Cadis) hi ha l'Observatori de Punta Camorro, pràcticament

el lloc més meridional de la península, que fa més de 40 anys que fa les observacions d'aquest fenomen. Ara bé, en aquests últims 40 anys s'ha detectat un declivi de certes espècies. Per exemple, les orenetes s'han reduït a només un 30%. I n'hi ha d'altres que han minvat. Però no és que minvi el nombre total d'individus de l'espècie, el que passa és que cada vegada hi ha més espècies de migratoris (es diu que arriba a una cinquantena) que a l'hivern no se'ls veia mai per Espanya i ara s'hi queden amb naturalitat. No emigren. A les maresmes del Guadalquivir i als aiguamolls costaners d'Andalusia, Múrcia i la Comunitat Valenciana s'han vist nius d'orenetes, de l'àguila pescadora, del corriol, del martinet i d'altres que no fa pas gaire era impossible veure a l'hivern.

I, d'altra banda, més de vint espècies africanes han fet irrupció a la península. I hi tenim ara ocells típicament africans. El clima que han trobat a Espanya els ha donat peu a quedar-s'hi. Hi han trobat ambients que cada vegada s'assemblen més als del seu país d'origen. Cada vegada més, el sud d'Europa s'assembla al nord d'Àfrica.

Com podeu veure, les conseqüències del canvi climàtic són moltes. Aquesta que acabo d'explicar també n'és una, força interessant. Per això us l'he volguda explicar.

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

PROGRAMACIÓ ESPECIAL DE NADAL

dijous 24 de desembre:

- 18.45 h Vespres, Montserrat
- 19.15 h Missa, Catedral de Barcelona
- 20 h Clàssics de Nadal, Marina Rossell
- 21 h El Pessebre (Pau Casals)
- 23.30 h Missa del Gall, Montserrat

divendres 25 de desembre, Nadal:

- 7.30 h Especial Escolania
- 8.30 h Laudes, Montserrat
- 9.30 h Poema de Nadal (J.M. de Sagarra)
- 11 h Missa, Montserrat
- 18 h Vespres, Montserrat
- 19.15 h Missa, Catedral de Barcelona
- 20 h El Messies de Häendel

dissabte 26 de desembre, Sant Esteve:

- 7.30 h Laudes, Montserrat
- 18.45 h Vespres, Montserrat
- 19.15 h Missa, Catedral de Barcelona
- 21 h Memòria de Josep Carner
- 22 h "El giravolt de maig" (Toldrà/Carner)

- 21.30 h Nadales, Toni Subirana
- 22 h Nadales del món

*Bon
Nadal*

SEGUEIX-NOS

Barcelona 106.6 / Tarragona 100.6 / Girona 103.4 / Lleida 91.5 / Catalunya Central 93.7 / Vic 98.4
Tortosa 90.1 / El Garraf 96.8 / La Cerdanya 104.4 / La Seu d'Urgell 105.0 / Andorra 107.5

Available on the
App Store

Android app on
Google play

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

TRADICIONS REMEIERES

L'escudella nadalenca de les quatre carns

A casa nostra, el plat nadalenc per excel·lència és l'escudella catalana «de les quatre carns», dita, popularment, «dels quatre ordes mendicants» —o també dels «quatre evangelistes»—, integrada per la carn de moltó, gall, bou i porc. Un plat casolà que no té comparació, car assoleix un gust molt particular configurat per aquell brou, tan espès i llardós, sedimentat en la caldera o marmita, on hi ha fermentat el bullit conjunt de la col, api, cigrons, porros, xirivies i naps, juntament amb la cocció de la despulla de l'aviram; del brot de pit de xai; de l'espinaça i el peu de vedella; del morro porcí, de les botifarres —negres i blanques— i, sobretot, de la cansalada.

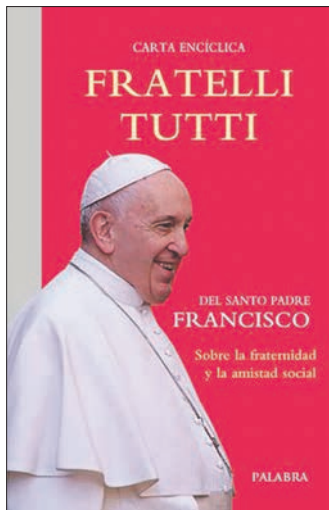
La cuina popular catalana combina els ous durs amb les botifarres articulant un plat senzill i gustós, de molt bon nodriment, que en temps passats fou una menja molt estimada pels estaments populars, tant, que àdhuc se'n fa ressò la lletra d'una antiga nadala popular que esmenta els «ous i botifarra», que formaven part de l'àpat dels pastors tingut després de l'adoració de l'Infant Jesús a la missa de l'alba.

Les botifarres, especialment la crua o «de carn bona», es fan amb carn fresca de porc trinxada que hom emboteix dins d'un budell, normalment amb carn, preferiblement carn de l'espalla, que és poc greixosa, i transformada a partir de diversos processos de condimentació i maduració. Les botifarres presenten nombroses tipologies, o

varietats, essent particularment apreciades la botifarra negra «o de sang», les botifarres anomenades «del perol»; aquestes darreres elaborades a partir de la carn magre de la ventresca del porc. La botifarra «del perol», si la sofregim amb una mica d'oli a la paella i ho combinem, després, amb ous del país o bé amb fesols, en resulta un plat esplèndid i molt saborós. En efecte, durant el temps hivernal és molt plaent de menjar a taula la botifarra «del perol», ben esparracada, passada per la paella, per acompanyar i reforçar el freginat de col amb patata, un plat que s'ha popularitzat amb el nom de *trinxat*. Semblantment, és també excel·lent la botifarra blanca, elaborada amb carn magra de qualitat i amb poca cansalada, amanida amb sal, pebre i altres espècies.

En alguns indrets de casa nostra, en temps nadalenc, se solia menjar la coca de torró —o coca ferma—, que era feta amb una massa de farina pastada i aplanada, molt atapeïda, amb una mica de llevat, ametlla trinxada, ous i mel, amb pinyons damunt la pasta i cuita al forn. Sobretot —tant a la taula dels refetors monàstics, com també en la dels masos de la ruralia— s'acostumava de donar als comensals: torrons, neules, castanyes, pomes, avellanes i tota mena de fruita seca, tal com consta en el registre dels llibres conventuals dits «del gasto». Com a beguda, s'oferia vi ranci o bé ratafia. A l'article vinent us vull parlar, si a Déu plau, sobre les nombroses propietats remeieres de l'alzina.

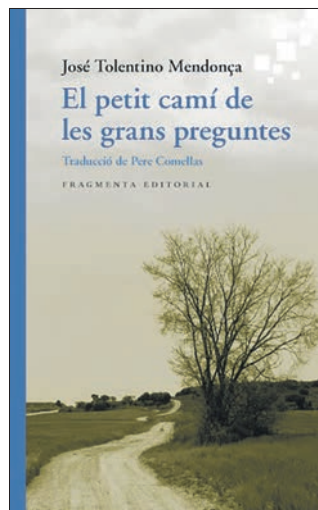

PAPA FRANCISCO

Fratelli tutti

Palabra, 2020, 205 pàg.

En la seva tercera encíclica, el Papa ens parla d'una fraternitat universal, oberta a tothom. Ens proposa una fraternitat sense fronteres d'idioma, de cultura o de religió. Ens proposa com a exemples Gandhi, Martin Luther King o els Pares de la Unió Europea i conclou que les religions han d'estar al servei de la construcció de la pau.

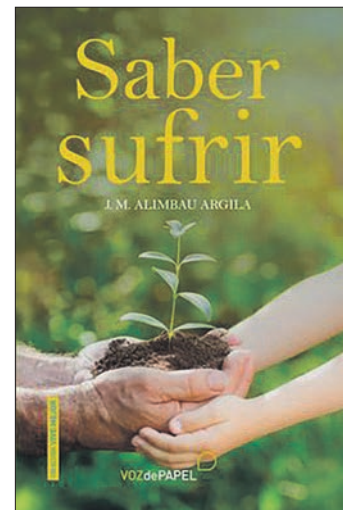

JOSÉ TOLENTINO MENDONÇA

El petit camí de les grans preguntes

Fragmenta, 2020, 176 pàg.

Hi ha un moment en què entenem que les preguntes ens acosten més al sentit que no pas les respostes. Un itinerari per algunes de les grans preguntes de l'existència amb l'equipatge d'una sòlida freqüentació dels clàssics: la filosofia, els textos sagrats són alguns dels referents amb què l'autor dialoga a l'hora d'oferir la seva proposta sapiencial.

J. M. ALIMBAU ARGILA

Saber sufrir

Voz de Papel, 2020, 252 pàg.

Qui sap patir: il·lumina la seva vida. Qui sap patir: disminueix els sofriments propis i aliens. Qui sap patir: aprèn a estar sol en la seva soledat.

Saber patir: és recitar amb tota l'ànima: «Faci's la teva voluntat.» Saber patir: fa l'home humil i, a la vegada, gran i transcendent.

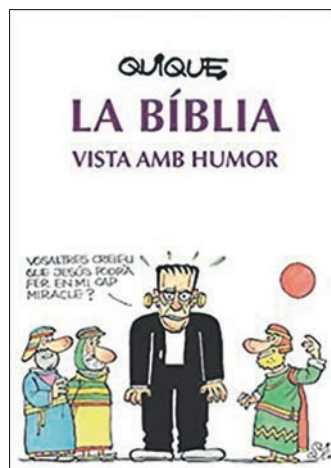

NATALIA SANMARTIN FENOLLERA

Un cuento de Navidad para Le Barroux

Planeta, 2020, 71 pàg.

Escrit expressament per a una abadia benedictina tradicional, explica la història d'un nen sense mare que durant tres anys pregunta a Déu si tot el que ella li va ensenyar sobre Ell és veritat. Cada dia espera sense descans un senyal del Cel. Fins que arriba el tercer Nadal. Il·lustracions de Michaela Harrison.

QUIQUE

La Bíblia vista amb humor

CPL, 2020, 130 pàg.

Una obra deliciosa i divertida que ens ajuda a endinsar-nos, amb humor, en el tresor insondable que és la Paraula de Déu. En un món amb dificultats de tota mena... els dibuixos d'en Quique (Enric Arenós) són una alenada d'aire fresc que ens omple d'esperança. Aquestes vinyetes són un bon antídote contra la tristesa.

ZACHARIAS HEYES

El pequeño monje y el significado del silencio

San Pablo, 2020, 128 pàg.

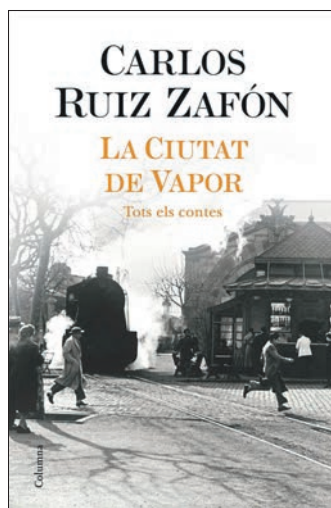
El pare Zacharias Heyes, amb la complicitat de l'entranyable protagonista d'aquest llibre, i a partir d'experiències personals profundes, explica per què en la nostra quotidianitat és tan important el silenci. Un llibre entenedor que, mitjançant exercicis pràctics, farà arribar a la nostra vida la pau i la relaxació que tant anhelem.

IMMA MONSÓ

Germanes
Univers, 2020, 128 pàg.

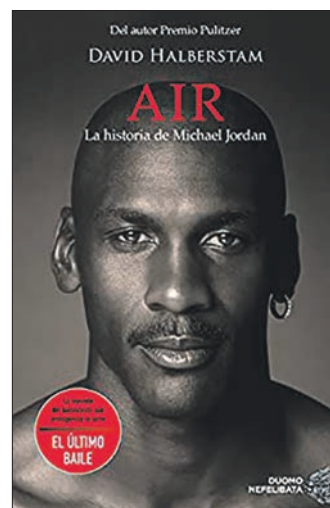
A finals de novembre, la Rita es retreu haver acceptat d'organitzar el sopar de Nadal. Cada Nadal, la seva família es reuneix a la casa de la vall, últim reducte familiar, on es reuneixen tots: el cunyat, la germana, els nens i la Palmira, que durant anys va treballar amb la família. Un sopar que podria ser el nostre.

CARLOS RUIZ ZAFÓN

La ciutat de Vapor
Tots els contes
Columna, 2020, 224 pàg.

L'eco dels grans personatges i els motius de les novel·les d'*El Cementiri dels Llibres Oblidats* ressona als contes de Carlos Ruiz Zafón —reunits per primer cop, i alguns d'inèdits—, en els quals cala la màgia del narrador que ens ha fet somiar com ningú.

DAVID HALBERSTAM

AIR
La historia de Michael Jordan
Duomo/Nefelibata, 2020, 567 pàg.

Michael Jordan és responsable d'alguns dels moments més inoblidables de la història del bàsquet i un dels causants que la NBA sigui el que és avui dia. El talent del 23 dels Chicago Bulls, la seva voluntat i competitivitat sense rival van inaugurar una nova era al món de l'esport.

LOLA BERNABÉ LÓPEZ-CÓZAR

Loleta by Loleta
Mis recetas fáciles dulces y saladas
Oberon, 2020, 264 pàg.

Ets amant de les receptes especials? O potser ets dels que s'enfronten a una recepta només si no té complicacions? Siguis com siguis, aquest llibre és per a tu. A les seves pàgines, la fotografia i amant de la cuina Loleta desvetlla els seus trucs i consells per fer realitat els teus somnis a la cuina. Estàs disposat a unir-te a la seva aventura?

BEHROUZ BOOCHANI

Cap altre amic que les muntanyes
Raig Verd, 2020, 384 pàg.

El 2013 Behrouz Boochani va ser il·legalment detingut a l'illa de Manus, un centre de detenció d'immigrants a prop de la costa d'Austràlia. A la presó, sense eines ni espai per a la creació, va escriure heroicament a través de WhatsApp aquest llibre. Una veu que representa les vivències de tants refugiats i migrants apàtrides empresonats a tot el món.

DON DELILLO

El silenci
Edicions 62, 2020, 112 pàg.

Diumenge de la Super Bowl. Any 2022. Cinc amics han quedat per sopar en un apartament a Manhattan. Durant una vetllada estranya, la conversa abasta des de les apostes esportives fins al bourbon i el manuscrit de 1912 d'Einstein sobre la teoria de la relativitat. De sobte, una apagada deixa el món a les fosques i les connexions digitals queden tallades.

CRÍTICA DE CINEMA

MERCÈ LAJARA GARCÍA

Doctora en Bioètica i professora de Biologia en un institut públic

El que realment importa

Una idea original de DreamWorks Animation és la que guia la posada en escena d'aquesta pel·lícula, la diversitat musical com a pretext per plantejar unes altres diversitats: les personals i les culturals.

La Poppy i el Branch, protagonistes de la pel·lícula, descobreixen que no es troben sols al món dels Trolls, sinó que hi ha sis Regnes que es corresponen amb sis estils musicals: funk, country, tecno, clàssica, pop i rock. Possiblement, el fet que Justin Timberlake torni a ser el productor musical, com en la primera entrega, té alguna cosa a veure en aquesta tria.

L'alegria i la felicitat del Regne dels Trolls pops queda truncada amb la notícia que la Barb, la «reina del rock», vol apoderar-se de tots els Regnes per imposar el rock per damunt de la resta d'estils musicals: «Uniré tots els trolls sota una única música... la nostra música.» Això fa que els protagonistes iniciïn una aventura per intentar aturar-la.

Però ni la Barb és tan dolenta, ni el Regne pop és tan bo. I aquest és un dels aspectes interessants del film, ja que ens fa adonar de les ambigüitats en les

cultures i en les persones.

Tant la Poppy com la Barb hauran de canviar. «Un món en el qual tots els trolls s'assemblen i sonen igual, això no és harmonia.» Una crida al respecte de les diferències, al diàleg, a veure la riquesa de cada cultura. L'harmonia, la pau, no s'assoleixen amb la uniformització, sinó amb la complementació.

Potser algú titllarà els trolls de cursis i superficials. I aquesta impressió vindrà acompanyada per les conegudes peces musicals que ens fan ballar al seient. També apareixen les característiques abraçades dels trolls que semblen voler fugir de la realitat. Però potser també cal oferir al públic infantil una dosi de fantasia, de color i de bones intencions com ho fa *Trolls 2*.

Hi descobrirem el coratge i el desig de fer el bé: «No penso deixar de lluitar fins a arreglar les coses.» La fidelitat en els pactes: «La promesa del dit petit és sagrada!» El fet de ser realistes: «No crec que això ho resolguem amb abraçades.»

En un segon pla trobem la relació entre la Poppy i el Branch, amics ben diferents però disposats a ajudar-se, fins i tot quan discrepen. Ella és obera, llançada, impetuosa, alegre i un xic inconscient. Ell és més aviat tímid, assenyat i prudent. Tanmateix, saben que la diferència no pot ser una dificultat, sinó un guany: «Negar les nostres diferències és negar qui som.»

Un missatge transversal embolcalla tot el film: el que realment importa no està fora, sinó dins nostre.

AMB BON HUMOR

SOPARS EXTRES, ÀPATS OPÍPARS, DESPESES INFLADES, MALBARATAMENT SENSE MESURA...

EN AQUESTS DIES IMPERA LA LAÏCITAT

QUÈ DIUS! TOT AIXÒ HO FEM EN HOMENATGE DEL NAIXEMENT DE L'INFANT JESÚS

TROLLS 2

DIRECTOR: Walt Dohrn, David P. Smith

MÚSICA:

Theodore Shapiro

CANÇONS: Kelly Clarkson

ESTATS UNITS

Animació, familiar, musical

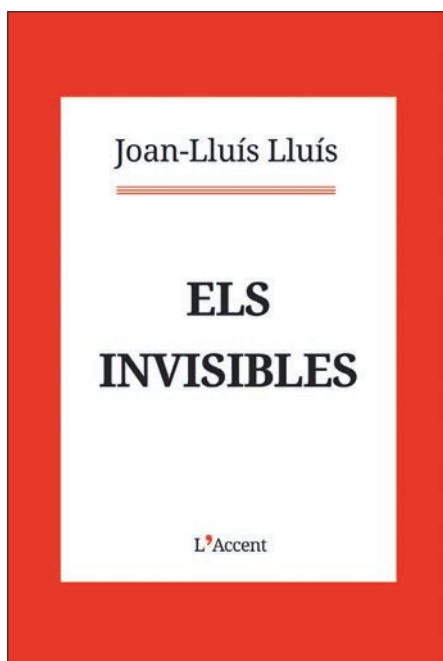
90 minuts

CRÍTICA LITERÀRIA

DAVID CLARET I PUYAL
Arquitecte i geògraf

La represa

JOAN-LLUÍS LLUÍS

Els invisibles

L'Avenç, 2020, 128 pàg.

Aquesta és la història d'algú que ha recuperat la llengua. No pas que no l'hagi après, sinó que l'ha reaprès, com els passa a alguns parlants de llengües al caire de l'extinció que, ja tard, es pregunten per la llengua dels avis, que ja no és la seva. Una llengua debolida per la coacció de l'estat, sí, però amb l'acceptació necessària dels seus parlants. Una llengua que esdevé, així, invisible. Vet aquí el català al Rosselló. Vet aquí «Els invisibles».

Aquesta és, doncs, una història autobiogràfica basada en el procés de catalanització lingüística i nacional de l'autor; o, com diu ell mateix, el procés que va de Jean-Louis (que va «acceptar desaparèixer») a Joan-Lluís (la identitat recuperada). Amb arrels a la Selva, i amb avantpassats que tenien un peu a cada banda de la ratlla, als anys cinquanta els seus pares es van acabar establint al Vallespir i es van anar afrancesant d'acord amb la norma social que imposava l'estat. El francès era «la» llengua, i el català quedava relegat a la vida domèstica i als diàlegs entre adults. Als anys seixanta i setanta, durant la infantesa de l'autor, els nens ja havien deixat de parlar català. Ja havien après a relacionar aquell *patois* miserable amb el càstig.

És en aquest context lingüísticament desolador que Joan-Lluís Lluís, amb un activisme necessari i sempre fora dels circuits oficials, va (re)construint la seva identitat catalana. De fet, als anys vuitanta hi regnava un cert ambient de represa: va néixer Ràdio Arrels, va aparèixer el setmanari *Punt Diari Catalunya Nord* i ja feia uns anys que funcionava La Bressola, l'escola catalana. El cant del cigne?

Quan tenia setze anys, caminant pel Canigó l'autor es va trobar uns versos de Pere Quart que li van canviar la vida: «Malfia't de la història / somnia-la i refés-la.» Quan t'adones que el teu país no és el que t'han fet aprendre, maldes per «refer-lo». Si una comesa tal sembla impossible, cal començar per un mateix. Joan-Lluís Lluís ho ha fet.

RAUXA

Una esperança inesperada

Els llums i la vistosa decoració de Nadal, impossibles de no veure aquests dies per cases i carrers, contrasten amb la invisibilitat del primer Nadal a Betlem. El naixement de Jesús, el Messies tan esperat per Israel, no va ser gens evident ni manifest. Va passar desapercbut als ulls de gairebé tothom, i tan sols uns pobres pastors van ser capaços de reconèixer en la insignificança d'aquell Infant el Déu totpoderós. Només ells van saber veure allò que no era evident.

Avui els cristians, immersos de ple en la força impetuosa del corrent de la societat, correm el risc de no reconèixer tampoc en la petitesa de Déu la seva immensa grandesa. Només la podrem percebre si deixem de mirar-nos a nosaltres mateixos i acostumem els ulls a contemplar la volta del cel i a meravellar-nos-en, tal com feien aquells pastors oblidats de tothom. Llavors, gaudint la immensitat de l'univers, reconeixem la sublim petitesa d'aquest Infant; veient la distància que ens separa d'aquest cel que no podem arribar a tocar, ens adonarem de la proximitat d'aquest Déu que sí que podem palpar. Aprendre a confiar en allò que és impossible, en allò que els assenyats ja no esperaven. Quan enmig de la nit més fosca, la lògica humana més clarivident es dona per vençuda, aquest Infant ho capgira tot i ens porta una esperança inusitada que només esperaven els nens i els bojos. Ja el tenim aquí, ja truca a la porta, tot esperant que el deixem entrar.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Internet

«FRATELLI TUTTI»

S'acaba de publicar una web dedicada a l'última encíclica del Papa, **www.fratellitutti.va**, per difondre el missatge de la fraternitat i amistat social aprofundint i donant a conèixer tots els aspectes propis del text.

Barcelona

«HI HA NOVETAT!»

Espectacle que combina lectures de nades i músiques de Bach, jazz i cançons de Nadal amb el clarinetista Oriol Romaní i el poeta Carles Torner: el **diumenge 20 de desembre**, a les 20.00, a l'església de Ntra. Sra. de Pompeia (Barcelona); el **dilluns 21**, a les 19.00, a l'església de Santa Anna (Barcelona) i el **dimecres 23**, a les 18.00, a l'auditori de la Fundació Joan Maragall (Barcelona).

CLAUSTRE DE LA CONCEPCIÓ

Durant les festes de Nadal hi ha instal·lat un pessebre monumental al claustre (c/ Llúria, 70 - Barcelona). El **dijous 24 de desembre**, a les 18.00, Missa del Pollet; a les 24.00, Missa del Gall amb la coral Veus Concepció (cal reservar lloc a col·lectoria o al telèfon 934 576 552). Vespres solemnes a totes les solemnitats a les 19.00. Més informació: www.parroquiaconcepcio-bcn.org.

HOSPITAL DE CAMPANYA SANTA ANNA

El **diumenge 20 de desembre**, a les 12.00, *Cantem amb els sense sostre* amb Montserrat Martí Caballé i Marina Rossell, entre d'altres (c/ Santa Anna, 29 - Barcelona).

INFÀNCIA MISSIONERA

Fins al **dijous 24 de desembre** se celebra la campanya de la Infància Missionera amb l'activitat *Sembradors d'estels*. Al Secretariat de

Missions hi ha estels, però els nens i nenes també poden fer una «sembradora digital» a la web www.infancia-misionera.es. Per sol·licitar material: c/ Bisbe, 5 - 08002 Barcelona, tel. 932 701 014, ddmisions5112@arqbcn.cat.

Girona

MISSA DEL GALL

El **dijous 24 de desembre**, a les 20.00, Mons. Francesc Pardo presideix la Missa del Gall a la catedral de Girona.

Terrassa

CATEDRAL

El **divendres 25 de desembre**, a les 12.00, Mons. Josep Àngel Saiz presideix la solemnitat de Nadal a la catedral i imparteix la benedicció apostòlica.

ORGUE

El **dissabte 26 de desembre**, a les 11.00, Missa Major a la parròquia de Sant Esteve de Granollers dins del cicle *La Música del Cel*.

Tortosa

NADAL

El **dijous 24 de desembre**, a les 19.00, Missa del Gall a la catedral de Tortosa, i el **divendres 25**, a les 11.00, missa de Nadal.

Vic

COVA DE MANRESA

El **dimarts 22 de desembre**, a les 21.00, pregària guiada per David Guindulain, s.j., a la capella del Rapte.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè la nostra relació personal amb Jesucrist s'alimenti de la Paraula de Déu i d'una vida de pregària

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f](https://www.facebook.com/catalunyacristiana) /catalunyacristiana

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

[i](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana) catalunya_cristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*
Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Joan Ani, Pilarín Bayés, Maria del Carme Bigorra, Feli Blanch, Joan Boronat, Esther Borrego, Lucía Caram, Reyes Carles, Pilar Casals, David Claret, Agustí Codinach, Marta Condeminas, Digna Dosantos, Assumpta Ferrer, Bernat Folcrà, Jaume Gabarró, Antonio Gil, Joan Guiteras, Raül Juste, Mercè Lajara, Jordi Maragall, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, M. C. Orduña, Joan Pallarès, Xavi Prado, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rúaix, Maria Josep Salvadó, Pere Serra, Lluís Serra, Sebastià Taltavull, Francesc Torralba, Emili Villegas, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat
(Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat
(Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: *Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)*

Autoedició i compaginació:
Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA*
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Els actes anunciats a l'agenda poden patir canvis amb motiu de la pandèmia

EDUARD BRUFAU

El mes de novembre passat, Carles Freixes va substituir Mn. Lluís Prat al capdavant del Museu de Solsona. El nou director és arquitecte tècnic especialitzat en restauració patrimonial i postgrau en direcció estratègica de museus i centres patrimonials. També forma part de la Comissió de Patrimoni del bisbat de Solsona. Per a Carles Freixes, el futur dels museus passa per col·laborar amb altres institucions culturals i el món educatiu.

Com a director, quines prioritats es fixa per al museu els propers anys?

Encarem una etapa en què volem continuar donant pes a la divulgació de les col·leccions, encara molt desconegudes per al públic en general. Especialment amb el treball que estem oferint a les escoles i les diferents activitats que programem: exposicions, cicles de conferències, etc. No podem oblidar que enguany iniciem els 125 anys del museu, que s'allargaran fins a finals de l'any 2021.

Certament, arribem en un moment socialment complicat i complex, però la feina feta en els últims anys ha estat clau per encarar els futurs anys del museu. Aquest treball de cara a la projecció exterior no ens farà oblidar una feina interna com és la conservació de les col·leccions d'arqueologia, d'art i etnografia, així com potenciar la recerca científica d'aquestes obres. Això passa per una connexió amb les universitats i centres d'estudi d'arreu del país.

Quines són les especificitats d'una institució cultural diocesana com aquesta, lluny dels grans circuits turístics?

El Museu de Solsona és un dels grans desconeguts del nostre país. Tot i així, és un dels més rellevants en art romànic i gòtic. En aquest sentit, sorprèn el gran nombre de públic estranger que posa Solsona en el seu destí per poder contemplar el conjunt de pintures murals romàniques, especialment les de Sant Quirze de Pedret. Estar lluny de les grans rutes culturals en aquests moments ens permet ser motor d'iniciatives culturals i ser un centre de referència molt especialment per a la gent del territori.

Carles Freixes i Codina és el nou director del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona

Carles Freixes, a la dreta, amb el seu antecessor, Mn. Lluís Prat.

«Els objectes religiosos no són elements neutres, sinó fruit d'un present ben viu»

Com s'ha de fer perquè el nostre patrimoni sigui més conegut i valorat per tothom?

Malgrat els moments actuals, la nostra societat rep un gran nombre de propostes, a tots els nivells, molt interessants. Cada vegada més els nostres museus deixen de ser simples dipòsits d'obres per ser actius en el món de la cultura. L'activitat educativa està aconseguint un pes important dins els nostres programes i, com deia, cal que la incentivem encara més. Els serveis educatius ajuden a connectar el museu amb els infants i això és una eina fonamental.

Quin paper pot tenir avui l'Església en la creació, preservació i difusió de la cultura?

Sens dubte, ha de tenir una funció important. L'art i l'arqueologia que contenen els museus diocesans és una eina clau per entendre l'Europa dels últims dos mil anys i la creació de la nostra identitat col·lectiva. Un patrimoni viu que ens permet una invitació i reflexió a la tolerància, el diàleg i el respecte.

Els museus han de ser zones de contacte, de vinculació entre l'art, l'arquitectura, l'arqueologia i els museus. Els objectes religiosos no són elements neutres, no els podem veure com a objectes inanimats, sinó que són fruit d'un present ben viu encara. Això permet contribuir al diàleg intercultural, ja que el fet religiós té encara molt de pes en altres cultures.

BON NADAL?

BON NADAL
Però per a tothom

Més de 280.000
persones ni tan sols
podran comprar
aliments per al dia
de Nadal

Fes que Nadal entri a totes les llars

**FES EL TEU DONATIU
CADA GEST COMPTA**

 Caritas
Catalunya

www.caritascatalunya.cat
ES69 2100 5000 5802 0008 9517
CODI BIZUM: 38031

